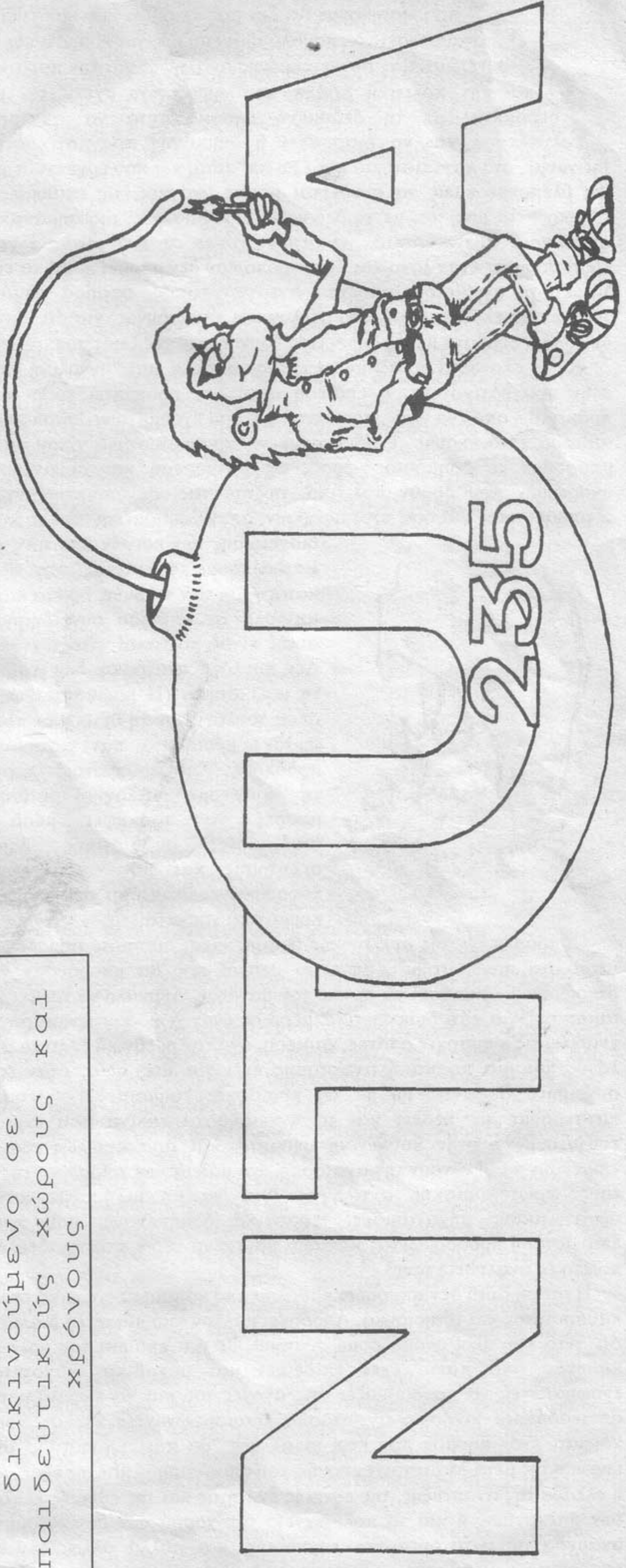
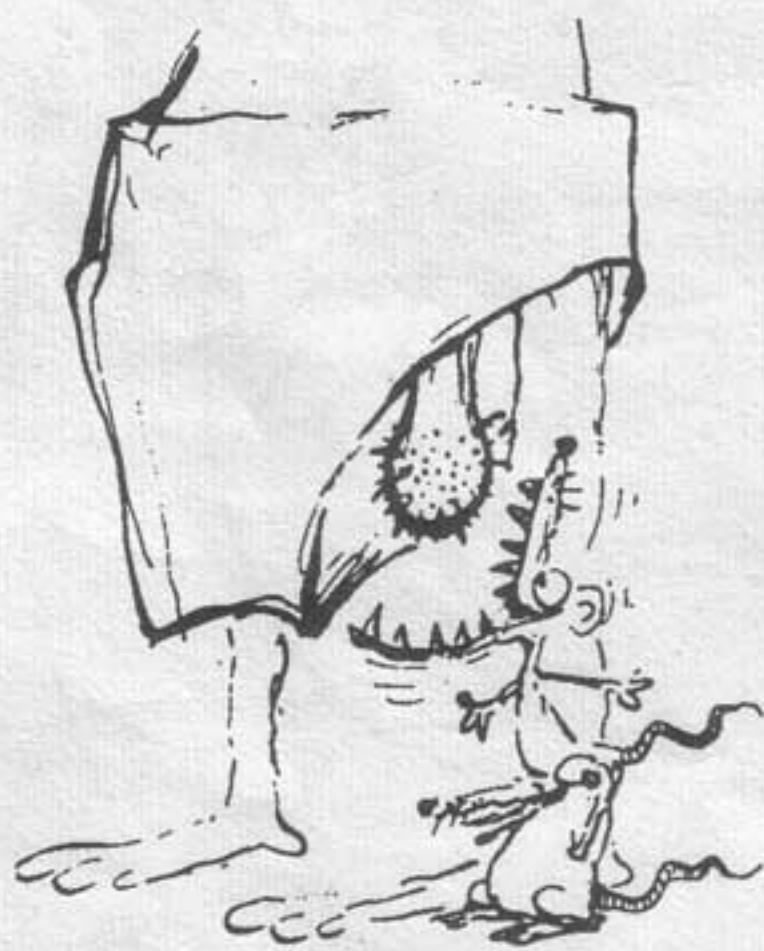

Σημείο αντίθεσης απεριοδικά
διακινούμενο σε
εκπαιδευτικούς χώρους και
χρόνους

Το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι πολυτεχνείου είναι κομμάτι μιας ιστορίας μάλλον παλιάς (κι ας προσποιηθούμε ότι δεν μας πειράζει που κοντεύει πια να σταματήσει να επαναλαμβάνεται). Είναι κομμάτι και φυσική συνέπεια μιας συγκεκριμένης αντίληψης για τον πολιτικό λόγο και την πολιτική πράξη, αντίληψης που σχετίζεται με δύο δεδομένα: με τη δεδομένη αναγκαιότητα να αμφισβητηθεί πολύπλευρα και να διαρραγεί η συμπαγής πραγματικότητα που βιώνουμε, στα πανεπιστήμια και έξω απ' αυτά, και που έρχεται σε ρήξη με ότι βλέπουμε εμείς να συνδέεται με τις ανάγκες, τις επιθυμίες ή την αξιοπρέπειά μας, και με τη δεδομένη επιθυμία μας, πιο σημαντική ίσως από όποια αναγκαιότητα, να συμμετέχουμε σε ένα τέτοιο εγχείρημα, προτάσσοντας έναν λόγο και έναν τρόπο που δεν μπορεί παρά να είναι εκ διαμέτρου αντίθετος, απόλυτα ανταγωνιστικός, σφοδρά επιθετικός, θέλουμε να ελπίζουμε ότι στο μέλλον και επικίνδυνος, για ότι μπορεί να θεωρηθεί συμβατό με τις σημερινές "συνθήκες" της ζωής μας.

Κι αν όλα αυτά μοιάζουν να εντάσσονται σε μια "συνολική επίθεση" στην πραγματικότητα, η επίθεση αυτή δεν προκύπτει τόσο από μια πρακτική ή από ένα ύφος, προκύπτει απ' όσα έχουμε συνειδητοποιήσει και απ' όσα επιδιώκουμε. Επιδιώκουμε να πραγματώνουμε όπου και όπως μπορούμε το "δημόσιο χώρο", ως συνεύρεση και συνάντηση των ανθρώπων που δρουν πολιτικά, συζητώντας, συναποφασίζοντας και συμπράττοντας για όσα τους αφορούν, απεγκλωβισμένοι από το μύθο της

διαχείρισης των κοινών από τους λίγους. Επιδιώκουμε την απαξίωση και την κατάργηση των ειδικών, πρώτα και πάνω απ' όλα σε επίπεδο συνείδησης, είτε αυτοί είναι πολιτικοί είτε τεχνοκράτες. Δεν πουλάμε ανατροπή, δεν αναμασάμε τη μαζικότητα. (Η μαζικότητα ως αξία, όπως τουλάχιστον τη θέτουν οι πολιτικές ομάδες μέσα στα πανεπιστήμια, δεν προϋποθέτει το πραγματικό ζητούμενο: την αυτόνομη συλλογική δράση, που μπορεί να προκύψει μέσα από διαδικασίες ουσιαστικής δημόσιας συζήτησης και μόνο, και που δεν ξεφουσκώνει όταν έτσι αποφασίζουν τα κομματικά γραφεία.)

Οι προοπτικές της συλλογικής δράσης είναι όσο ποτέ συρρικνωμένες μέσα στα πανεπιστήμια, αφού οι θεσμοί που θα μπορούσαν να την στηρίξουν βρίσκονται στα στάδια του θανάτου. Δύσκολο να τρέφει κανείς αυταπάτες για κάτι διαφορετικό, μέσα σε έναν χώρο που αναπαράγει και ενισχύει τις κυρίαρχες απάτες: καριέρα, ανάπτυξη, εθνική ενότητα... Ένας λόγος και μια πρακτική αντίστασης έχει για μας αξία, όταν έρχεται συνειδητά σε αντίθεση με τις κυρίαρχες "σημασίες" σήμερα. Δεν κατανοούμε τις τάσεις και τα εγχειρήματα εκείνα που ενώ είναι εσωματωμένα στην κοινωνική θέσμιση, και άρα εντελώς ακίνδυνα, επιμένουν να αξιώνουν την ανατροπή, και μάλιστα ως απόρροια της δικής τους, πρωτοποριακής αντίληψης (για να μη μιλήσουμε καν για οργανωτικούς μηχανισμούς, ιεραρχικά δομημένους, που πουλάνε επανάσταση προσδοκώντας κοπάδια μαζεμένα γύρω από τις ιδεολογικο-πολιτικές αναλύσεις τους)

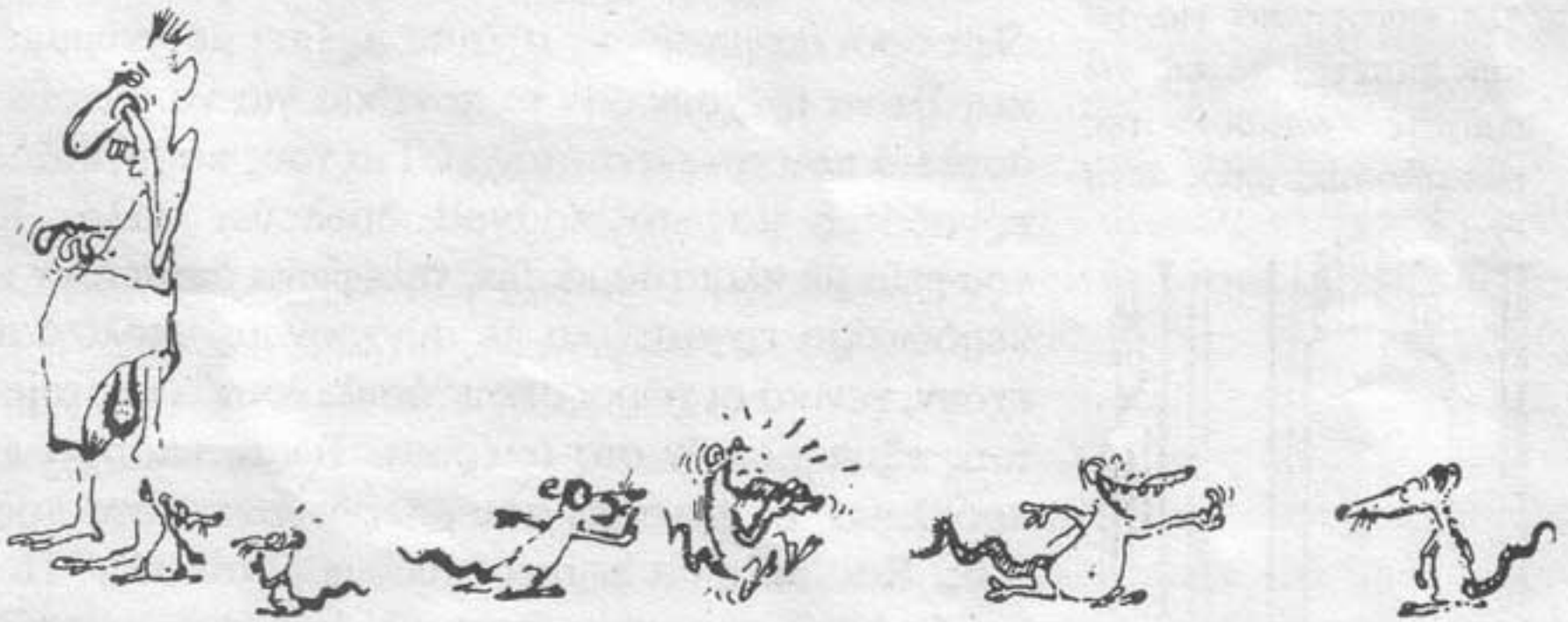
Η στάση αυτή δεν απορρέει καθόλου από κάποιο προσωπικό στοίχημα καθαρότητας και τσαμπουκά. Απορρέει μάλλον από μια απλή διαπίστωση: ότι αυτό που όλοι ονομάζουμε σύστημα, με ό,τι επίθετα του κολλήσει ο καθένας από πίσω, έχει επιδείξει μια μοναδική ικανότητα να ενσωματώνει, να προσαρμόζει στις ανοχές του και να εκφυλίζει τελικά οποιοσδήποτε κινήσεις αντίστασης, διαμορφώνοντάς τες σε γραφικό κομμάτι ενός κόσμου που έτσι κι αλλιώς "θα πάει μπροστά". Έτσι, η ευρώπη της μετα-Μάαστριχτ εποχής, του αποκλεισμού και της εξαθλίωσης, η Ελλάδα της ανάπτυξης, της εθνικής ενότητας και της εθνικής λεηλασίας των βαλκανίων, ή και το πολυτεχνείο του χορού των δισεκατομμυρίων ανάμεσα σε ινστιτούτα και επενδυτές, και πολλά άλλα, δεν έχουν εσωτερικούς εχθρούς. Έχουν δυσारेστημένους και ριγμένους συμπορευόμενους που διεκδικούν με όρους δικαιώματος ένα μερίδιο.

Η συμπόρευση αυτή δεν μας αφορά. Προσπαθούμε να λειτουργήσουμε αντιθεσμικά, με την έννοια του να δημιουργούμε θεσμούς ανταγωνιστικούς με τους κυρίαρχους. Περιφέρουμε έτσι την αντίθεσή μας

και προτάσσουμε αυτήν μας την προοπθεια- στους τοίχους, στο χαρτί, στα λόγια, στην πρακτική.

Σε ένα χρόνο λειτουργίας, το στέκι έχει σε μεγάλο βαθμό αποτύχει να λειτουργήσει ως δημόσιος χώρος. Για να γίνει αυτό έχουν συνηγορήσει πάρα πολλά: ο χώρος (μέσα στα κλουβιά της πολυτεχνειούπολης), το τρέξιμο για τις σχολές, το γεγονός ότι δύσκολα ξεπερνά κανείς τον τρόπο που του' χουν μάθει να λειτουργεί, η κατά καιρούς βαρεμάρα και η μιζέρια, η σύνθεση που μένει σταθερή σε ποσότητα και ποιότητα. Ενάντια σ' αυτά έχουμε μόνο το πείσμα μας να αντιτάξουμε- και είναι μάλλον αρκετό.

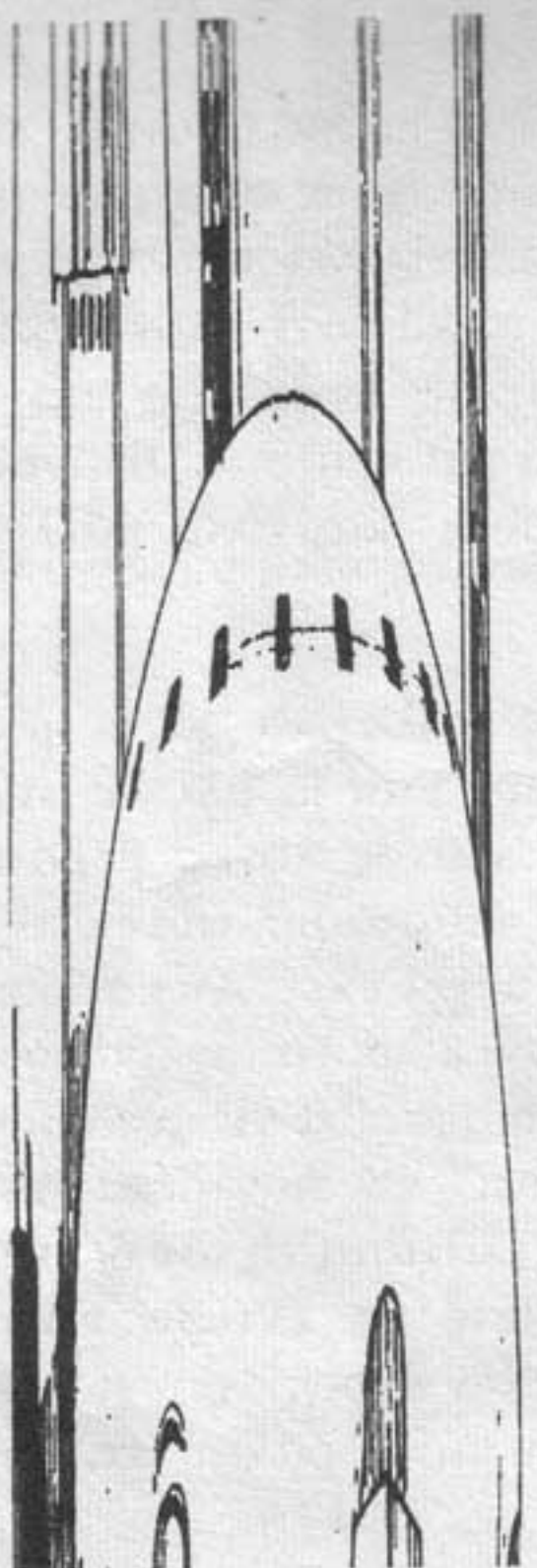
Το έντυπο Περιοδικό, προσούρα ή φυλλάδιο, είναι μια έντυπη κατάθεση όσων υπάρχουν έτσι κι αλλιώς στις σκέψεις και στις κουβέντες. Ο έντυπος λόγος βέβαια παίρνει ως τέτοιος και μια άλλη διάσταση: αυτήν της επικοινωνίας και της πρόκλησης. Αλλά μέχρι εκεί. Αν και όσο ενδιαφέρεται κανείς να ακούσει κάποιον που μιλά, να τον ακούσει και να μιλήσει κι αυτός, τότε και τόσο να ενδιαφερθεί γι' αυτό που κρατά στα χέρια του. Αν σκοπεύει να μη "μιλήσει", αν συνειδητά έχει αποφασίσει να μη "μιλά", τότε αυτό το έντυπο έχει ελάχιστα να του δώσει, "θέλει" ελάχιστα να του δώσει. Γιατί τότε αυτό το έντυπο είναι αλλοτρίωση, και υπάρχουν πολύ απλά λόγια για να την περιγράψουν: "για να δούμε τι λένε κι αυτοί", πριν γυρίσουμε για άλλη μια φορά στο σπιτάκι μας.

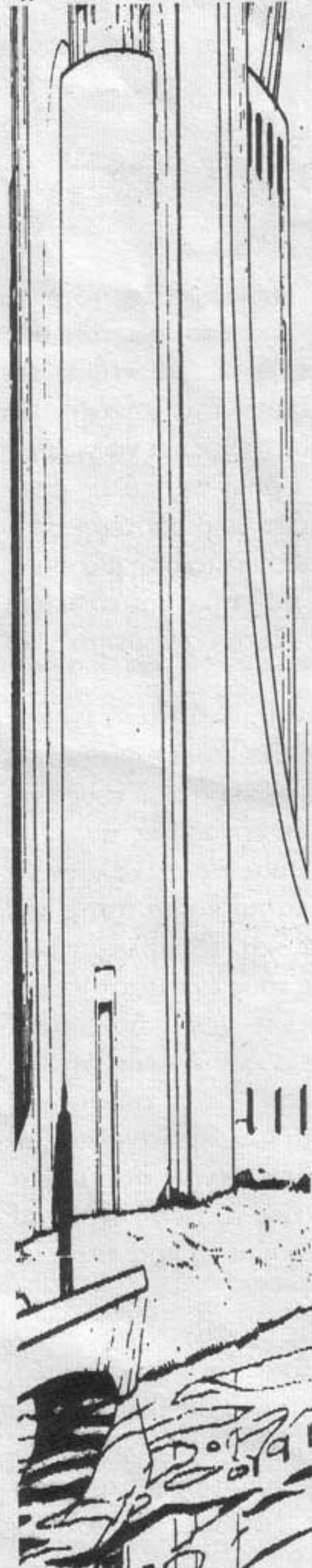
Όταν η αρχιτεκτονική συμβαδίζει με την τεχνοκρατία τότε το αποκύημα αυτών των δύο είναι φρικτό. Λαμπρότατο παράδειγμα αρχιτεκτονικής αηδίας η πολυτεχνειούπολη ζωγράφου. Τα κτίρια της αποκρουστικά, φρικτά, λαβυρινθωδη. Και εκπέμπουν ένα μήνυμα: ότι στεγάζουν τεχνοκράτες ή ότι για να επιβιώσεις σ' αυτά πρέπει να νιώθεις τεχνοκράτης. Δεν φτάνει άλλωστε η καθημερινή φρίκη της πόλης όπου ζούμε, είμαστε καταδικασμένοι να βιώσουμε ακόμη περισσότερη στου ζωγράφου ("κυριλέ" όμως φρίκη). Για να διαπιστώσουμε ακόμη μια φορά ότι το παιχνίδι που παίζεται εδώ και πάρα πολλά, παίχτηκε και εδώ. Και ότι το κέρδισε, όπως πάντα, η τυποποίηση, η "λειτουργικότητα", οι γυάλινοι και μπετονένιοι τάφοι.

Για τους αρχιτέκτονες που έμπισαν την πολυτεχνειούπολη λιγα έχουμε να πούμε: μάλλον ότι είναι ατάλαντοι και άχρηστοι. Θα 'πρεπε φυσικά να περιμένουμε ότι αν η τεχνολογία είναι η μοναδική γέφυρα που τους έχει απομείνει για να επικοινωνήσουν με τους εκάστοτε εργοδότες τους (αν επιδιώκουν να συνεργαστούν μαζί τους επαγγελματικά και αν θέλουν να μεταφράσουν τις απαιτήσεις τους σε κτίρια) τότε τα προϊόντα αυτής της ανταπόκρισης θα είναι ανεργμάτιστα, κακότεχνα και εξαμβλωματικά. Τέλεια μεν στις ηλεκτρολογικές και μηχανολογικές τους εγκαταστάσεις - που από τη μεριά μας μας είναι παντελώς αδιάφορα- χωρίς δε καμιά ποιότητα χώρων για μας. Φυσικά καμιά αμφιβολία δεν έχουμε ότι για τους τεχνοκράτες και όλους όσοι είναι μέσα στις σύγχρονες δραστηριότητες του κοινωνικού και οικονομικού ανταγωνισμού (επιχειρηματίες, πολιτικοί) η αρχιτεκτονική δεν είναι παρά μια περιθωριακή πολυτέλεια. Τώρα θα αναρωτηθεί κανείς τί σχέση έχουν τα παραπάνω με την πολυτεχνειούπολη. Γι' αυτό ας πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά.

Καταρχήν, το πρώτο πράγμα που νιώθεις μπαίνοντας στην πολυτεχνειούπολη είναι το πόσο μικροσκοπικός είσαι και πόσο ευκολα μπορείς να χαθείς μέσα στον τεράστιο όγκο από μπετόν που πλημμυρίζει τα πάντα. Κτίρια δεξιά και αριστερά, μισοσκότεινοι διάδρομοι, ροζ φαράγγια, τσιμεντένιες διακοσμήσεις καθε γεωμέτρικου σχήματος που αυξάνουν γεωμετρικά την ακαισθησία, ένας χαώδης, τεραστιος,

*Σε εισαγωγικά για να μην πιστέψει κανείς ότι είμαστε οπαδοί της εκπαίδευσης, όπως αυτή έχει τώρα.

επιβλητικός (και άχρηστος) όγκος που σε κάνει να νιώθεις ένα μικρό αναλώσιμο κομμάτι ενός πελώριου και ατράνταχτου μηχανισμού. Το τοπίο σου επιβάλλεται. Και όση ψυχρότητα εκπέμπει άλλη τόση θα δεχτείς και από τους περισσότερους που κυκλοφορούν σ' αυτό.

Ένα θέμα που είναι πολύ ενδιαφέρον να εξετάσει κανείς είναι η φιλοσοφία με την οποία έχουν κτιστεί τα κτίρια ζωγράφου, γιατί τότε θα διαπιστώσουμε ότι τίποτε δεν είναι τυχαίο. Τα πάντα: αμφιθέατρα, αίθουσες, διάδρομοι, γραφεία είναι τέλεια μελετημένα για να εξυπηρετούν συγκεκριμένους σκοπούς και να διαμορφώνουν συγκεκριμένη ψυχολογία σ' αυτόν που τα χρησιμοποιεί. Ειδικά τα κτίρια των μηχανολόγων, των ηλεκτρολόγων και των χημικών είναι πολύ αντιπροσωπευτικά, θα μπορούσαν να αποτελέσουν και πρότυπο-πιλότο για την κατασκευή και άλλων πανεπιστημιακών κτιρίων κλουβιών. Η λειτουργικότητα των κτιρίων αυτών είναι τέλεια μόνο για τους επιχειρηματίες καθηγητές. Και θα εξηγήσουμε γιατί. Λοιπόν, ένα πανεπιστήμιο, όπως το πολυτεχνείο, με πολλαπλές οικονομικές-επενδυτικές δραστηριότητες και μηδαμινές "εκπαιδευτικές"*, πρέπει να παράγει έργο. Συνεπώς, όλοι όσοι θα μπαίνουν σ' αυτό πρέπει με σκυμμένο κεφάλι να τρέχουν σαν τα ποντίκια για να κάνουν τη δουλειά που τους αντιστοιχεί. Για τους καθηγητάδες-εργοδότες μας το πράγμα δουλεύει καλά. Και γραφεία με κλιματισμό, fax, τηλέφωνα διαθέτουν και κερδοφόρα εργαστήρια με σύγχρονους υπολογιστές έχουν, γενικά οι χώροι όπου "δουλεύουν" (τα project) τους εξυπηρετούν στο ακέραιο. Τώρα, υπάρχει ένα πρόβλημα: οι φοιτητές που μπερδεύονται στα πόδια τους. Και "πώς θα ξεμπερδεύουμε μ' αυτούς;" Πολύ απλά. Διαμορφώνουμε τους χώρους όπου κινούνται με το εξής σκεπτικό: μπες, παρακολούθα το μάθημα και μετά μακριά από εδώ. Γι' αυτό και οι διάδρομοι που οδηγούν στις αίθουσες και τ' αμφιθέατρα δεν έχουν καθίσματα, καθώς μετά από ένα πληκτικό μάθημα δεν απομένει παρά μια εξίσου πληκτική δουλειά στο σπίτι, για βαθύτερη εμπέδωση. Γι' αυτό και τ' αμφιθέατρα δεν έχουν ούτε ένα παράθυρο, γιατί η προσοχή δεν πρέπει ν' αποσπάται από την παράδοση. Καθίσματα, σχεδόν κατακόρυφα, για να μπορεί ο καθηγητής να επιβλέπει καλύτερα. Η γαλαρία των αμφιθεάτρων (οι λουφαδόροι, οι παλιοί, οι άσχετοι) είναι πλέον ανύπαρκτη. Στ' αμφιθέατρα χωρούν μόνο οι συνεπείς.

Ένα άλλο στοιχείο της φιλοσοφίας που διέπει τα κτίρια είναι εξίσου βασικό και καλείται "διάσπαση της μάζας". Διότι στη μάζα υπάρχουν πολλοί. Και ανεπιθύμητοι πολλές φορές. Οι τεμπέληδες, οι φλύαροι... που είπαμε παραπάνω. Και μια τέτοια μάζα πολλές φορές διεκδικεί και γίνεται επικίνδυνη. Και ο λόγος οφείλει να διατυπωθεί στα ίσα: η μάζα (οφείλει να) εμπεριέχει ανήσυχα, προβληματισμένα και εναντιολόγα μυαλά που είναι οι εκφραστές του "όχι". Του "όχι", π.χ. απέναντι στον καθηγητή που έχει το θράσος να πετάει έξω από το μάθημα όλους όσοι τον "ενοχλούν" είτε γιατί πίνουν φραπέ είτε γιατί δεν κρατούν σημειώσεις και φλυαρούν με τους διπλανούς. Η αντιμετώπιση βέβαια ενός τέτοιου καθηγητή είναι τόσο υπόθεση ατομικής αξιοπρέπειας όσο και υπόθεση των υπόλοιπων να υπερασπιστούν το "πίνω φραπέ, το δεν κρατώ σημειώσεις και το φλυαρώ με τον διπλανό". Η μάζα των αμφιθεάτρων στις περιπτώσεις αυτές ασκεί ένα είδος κοινωνικού ελέγχου και αυτό είναι θετικό για μας. Και επειδή κανένας "φάρος της γνώσης" (καθηγητής και όχι

*Δασπώντας τη μάζα καθίσταται και αδύνατος ο έλεγχος των φυτών. Και ποιος τα εμπιστευεται αυτά; Διότι ο εναγκαλισμός καθηγητών φυτών παράγει περισσότερες εργασίες, περισσότερες προόδους, περισσότερα εργαστήρια. Και εμείς ως δράστες του μηχανιστικού κοινωνικού ισοπεδωτισμού...είμαστε τεμπέληδες.

*Η οριζόντια επικοινωνία στους τοίχους χρειάζεται πολλά συνεργεία καθαρισμού, γιατί έχει πολλά να πει.

*Στα κυλικεία οι μαλλιάδες, οι μουσάτοι, οι "βρώμικοι" αποτελούν αντικείμενο κουτσομπολιού και στόχο για χαβαλέ. Και εδώ δε μπορούμε να παραλείψουμε ότι τα κυλικεία του ζωγράφου που μαιάζουν με μίνι καφετέριες έχουν καταστήσει ανυπόφορα. Πρώτον, γιατί μαζεύουν όλον τον σκρφετό των μηχανικών καριέρας που θα δώσει από το ίδρυμα στη χώρα. Δεύτερον, γιατί πουλάνε μουσική, καφέ, τάρνι ως "τουρκικά" ή "ηρεμιστικά" χάπια. Τρίτον, γιατί ψοφάνε ακόμα και για εσωτερική διαφήμιση με το να γίνονται χορηγοί σε ξεφτυλισμένες εκδηλώσεις των μεγαλύτερων λακέδων του πανεπιστημίου. (πασπ, δαπ).

μόνο) δεν θέλει παρτίδες μ' αυτήν, η μάζα διασπάται με τη σταδιακή κατάργηση των αμφιθεάτρων και την κατασκευή πολλών μικρών αιθουσών διδασκαλίας (20 ως 30 ατόμων), όπου χωράνε τώρα μόνο οι συνεπέστεροι των συνεπών, οι χειρότεροι γλύφτες όλων, καθώς σε τετοιές αίθουσες μικρές οι σχέσεις καθηγητή-φοιτητή είναι πιο κοντινές, πιο στενές και ελεγχόμενες και αν εμφανιστεί και κανένας άσχετος: "Κύριε, περάστε έξω, γιατί δεν σας θυμάμαι χθες στο μάθημα".*

Για την αποστειρωμένη καθαριότητα του ζωγράφου έχουμε μιλήσει στην πράξη. Άλλα θα επαναλάβουμε: παντού η κυριαρχία του λευκού. Αυτό που συναντά κανείς τριγυρνώντας μέσα στην πολυτεχνειούπολη είναι συνήθως πίνακες ανακοινώσεων (η μονόδρομη, ανιαρή επικοινωνία των "από πάνω" με τους "από κάτω") ή ιλλουστρασιόν διαφημίσεις των διασκεδαστόπων. Πίσω από το λευκό της αποστείρωσης, που θυμίζει ψυχιατρείο, πίσω από τα τσιμεντένια κτίρια με τα λιγοστά, μακρόστενα παράθυρα και μέσα στους διαδρόμους (που τους φράζουν απ' τον ήλιο και τον αέρα) κρύβεται αναμφισβήτητα μια υπόγεια βρώμα. Είναι η βρώμα της άλλης όψης του πολυτεχνείου. Η βρώμα της έρευνας, των επενδυτών και πελατών, η βρώμα του εκκολαπτηρίου των νέων υπηκόων των αφεντικών. Πάντως τα συνεργεία καθαρισμού βρίσκονται πάντα σε επιφυλακή. Με αποστολή εκτός των άλλων να κυριαρχήσει και πάλι το λευκό στους τοίχους*. Την εσωτερική βρωμιά τους αδυνατούν να καθαρίσουν, τη βιτρίνα όμως τη διατηρούν πεντακάθαρη.

Το σημαντικότερο απ' όλα όμως είναι το πώς οι περισσότεροι που κινούνται στους χώρους Ζωγράφου έχουν προσαρμοστεί πλήρως στην αισθητική των κτιρίων, το πώς έχουν γίνει ένα μ' αυτά. Καθαροί, ψυχροί, υπέρμαχοι οπαδοί της κυρίαρχης αισθητικής: της αποστείρωσης, του ατομισμού, του τίποτα. Χλευάζουν γι' αυτό τους διαφορετικούς, αυτούς που ξεφεύγουν από το επίσημο*. Στου ζωγράφου θα συναντήσεις κυρίως τέτοιους: καθαρούς φοιτητές σε καθαρούς χώρους για μια ζωή μες στα σκατά του ανταγωνισμού και της καριέρας. Και οι συζητήσεις μεταξύ τους στα κυλικεία αφορούν μαθήματα, αφορούν κουτσομπολιά για τους διαφορετικούς, αφορούν τη βραδινή "μαζοδιασκέδαση", πολλές φορές δε συζητούν καν, κοιτάζουν γύρω-γύρω και έπειτα διασκορπίζονται για να κλειστεί ο καθένας στο καβούκι της προσωπικής του σταδιοδρομίας.

Τέλος, ο λόγος που μας ώθησε να μιλήσουμε για την πολυτεχνειούπολη είναι το γεγονός ότι νιώθουμε τόσο παράταιροι και τόσο ξένοι μέσα σ' ένα περιβάλλον που στήθηκε χωρίς να μας ρωτήσουν (και μην ξεχνάμε χωρίς και μεις να απαντήσουμε), που λειτουργεί για σκοπούς με τους οποίους καμία σχέση δεν θέλουμε να έχουμε και που προσιδιάζει σε κολλέγια (ευρωπαϊκού ή αμερικάνικου τύπου) αποκεντρωμένα, αποστειρωμένα και απονεκρωμένα. Και αν μέχρι τώρα επιχειρήσαμε (και εμείς και άλλοι) και θα επιχειρούμε να τους χαλάμε τη μόστρα με κάθε τρόπο, "λερώνοντας" και φλυαρώντας επάνω στα τσιμέντα, το κάνουμε για να καταθέσουμε μια μικρή απάντηση απέναντι σ' αυτούς που θέλουν να αφομοιωθούμε με το μπετόν, την κίβδηλη καθαριότητα και με τον ψυχρό αέρα του τεχνοκρατισμού. Και δεν παύουμε ωστόσο να έχουμε πίσω στο μυαλό μας ότι κατά βάθος την πολυτεχνειούπολη θα θέλαμε να την γκρεμίσουμε.

αλλά δύο επιτιθέμενα κράτη και να αναδειχθούν τις ευθύνες της ελληνικής πλευράς, που επιμελώς συσκοπίζονται από την κυρίαρχη άποψη στην Ελλάδα.

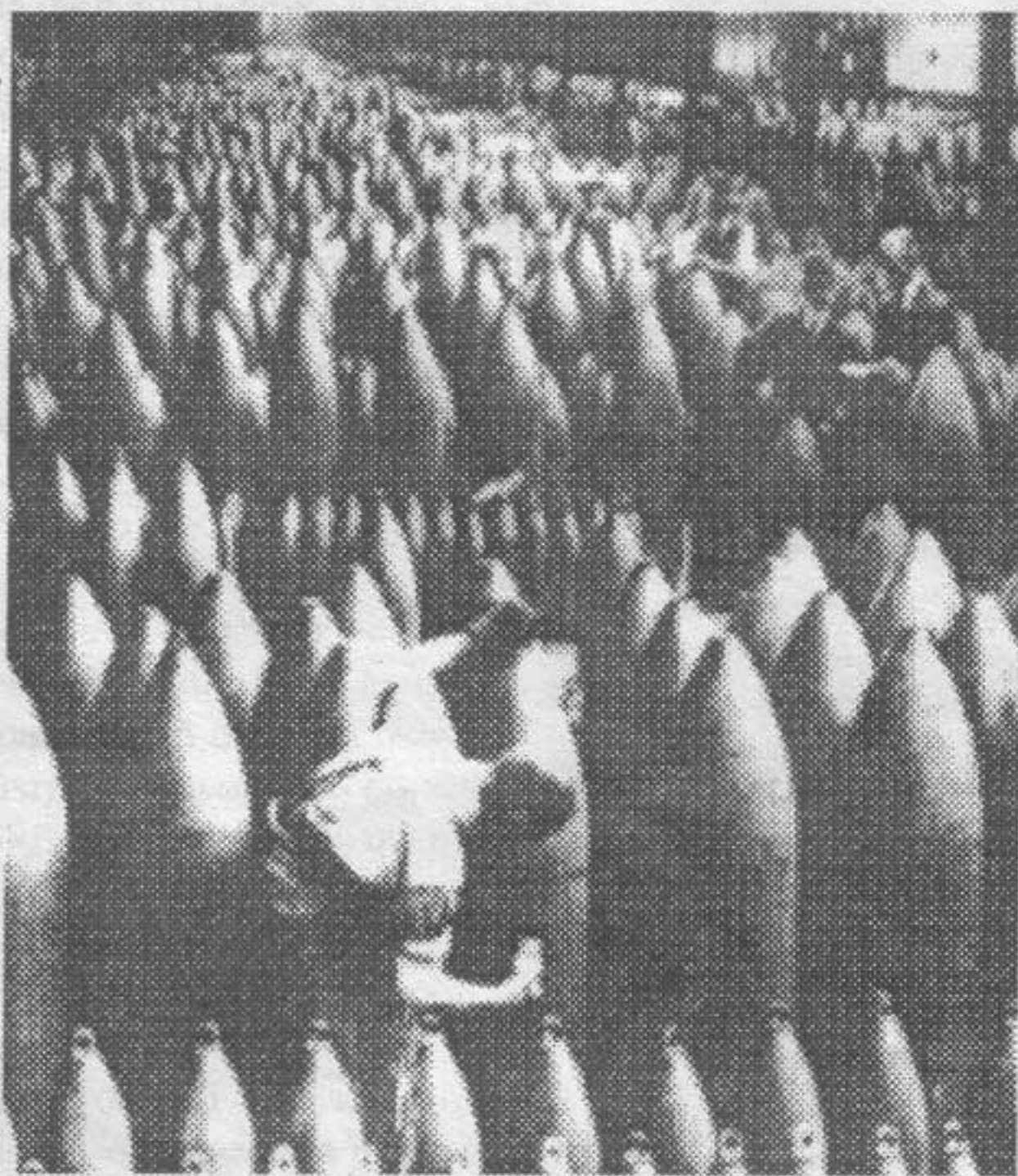
“Μα πώς είναι δυνατόν να παρουσιάζεται η Ελλάδα σαν επιτιθέμενο κράτος;”, θα αναφωνήσει κάποιος. Η απάντηση είναι: είναι δυνατόν, γιατί ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός είναι ανταπάθεση οικονομικών συμφερόντων και πολιτικής ισχύος, αγώνας για την επέκταση των ζωνών κυριαρχίας και των δύο κρατών. Εκεί βρίσκονται οι ρίζες της ανταπάθεσης και όχι σε κάποιο “προαιώνιο μίσος”, όπως κραυγάζουν οι εθνικιστές και των δύο χωρών. Αυτός ο οικονομικός πόλεμος γίνεται γύρω από τα πετρέλαια και το φυσικό αέριο της Κασπίας και τον έλεγχο των αγορών των χωρών των Βαλκανίων και της πρώην Σοβιετικής Ένωσης.

Η ελληνική ολιγαρχία βρίσκεται στον πόλεμο αυτό σε θέση ισχύος, από οικονομική και πολιτική άποψη. Έτσι δεν βλέπει κανένα λόγο να μοιραστεί τις νέες πηγές πλουτισμού της με την αντίστοιχη τουρκική, να αφήσει περιθώρια για τη συμμετοχή κι άλλων στη διακίνηση πετρελαίων και εμπορευμάτων στο Αιγαίο. Έτσι “η ελληνική εξωτερική πολιτική έχει μία και μοναδική σταθερά: την προσπάθεια απομόνωσης της Τουρκίας.”, όπως αναφέρεται σε σχετική μελέτη της Ιονικής τράπεζας. Αυτό και μόνο θα αρκούσε για να διαλύσει το μύθο ότι “η Ελλάδα επιδιώκει το διάλογο”. Έτσι, στα πλαίσια της προσπάθειας αυτής η Ελλάδα:

- Συνάπτει συμφωνίες με παραεξείνιες χώρες σε μια προσπάθεια “να ολοκληρώσει τη στρατιωτική διπλωματία (...) με χώρες που γειτονεύουν (και ενοχλούν) την Τουρκία” (ΝΕΑ, 19/6/96). Παράδειγμα η στρατιωτική συμφωνία Ελλάδας-Αρμενίας.

- Μπλοκάρει συστηματικά την προσπάθεια τελωνειακής ένωσης Τουρκίας-Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και τις επίσημες χρηματοδοτήσεις της Ε.Ε. προς την Τουρκία. Για παράδειγμα, στις 15/7/96 η Ε.Ε. αποφασίζει να χρηματοδοτηθεί η Τουρκία αφού δεχτεί τους όρους της κοινής δήλωσης των 15, που ουσιαστικά συνιστούν αποδοχή των ελληνικών θέσεων.

- Σαμποτάρει οποιαδήποτε προσπάθεια διαλόγου, τόσο στις διμερείς σχέσεις Ελλάδας-Τουρκίας, όσο και στο Κυπριακό. Έτσι, όταν η γερμανική κυβέρνηση εκφράζει την προτίμησή της στην ένταξη της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση υπό τη μορφή μίας δικαιοδικής ομοσπονδίας, η Ελλάδα αντιδρά, δηλώνοντας ότι θα εμποδίσει τη διεύρυνση της Ε.Ε. αν το θέμα δεν προχωρήσει όπως τη συμφέρει (Καθημερινή, 13/10/96). Και η πρόταση για διμηνή αναστολή των πτήσεων πολεμικών αεροσκαφών στην Κύπρο, την οποία οι Τούρκοι αποδέχονται, απορρίπτεται από την Ελλάδα, εν αγνοία μάλιστα του εθνικού συμβουλίου της Κύπρου. Όπως ομολογεί το ΒΗΜΑ, την 1/9/96, “Αθήνα και Λευκωσία δεν έχουν διάθεση να εγκαινιάσουν σε βάθος συζήτηση του κυπριακού...”

Αν και ο κατάλογος των “επιτευγμάτων” της ελληνικής πολιτικής θα μπορούσε να συνεχιστεί, τα παραπάνω φαίνονται αρκετά για να τεκμηριώσουν τον ισχυρισμό ότι αυτή είναι επιθετική. Θα μπορούσε να ισχυριστεί κανείς ότι η επιθετική πολιτική της Ελλάδας ασκείται σε διπλωματικό-οικονομικό επίπεδο και συνεπώς δεν μπορεί να υπάρξει σύγκριση με την αντίστοιχη πολιτική της Τουρκίας, η οποία ασκείται και στο στρατιωτικό επίπεδο. Και θα έφερνε ως αποδείξεις τις σφαγές στην Κωνσταντινούπολη, την εισβολή στην Κύπρο το '74, τις λεγόμενες τουρκικές διεκδικήσεις στο Αιγαίο και τις παραβιάσεις του εναέριου χώρου. Εδώ μας δίνεται η ευκαιρία να αναφερθούμε σε κάποια γεγονότα που επιμελώς “ξεχνιούνται” κατά τις αναφορές στην “τούρκικη θηριωδία”:

Για να μην θυμόμαστε τα ιστορικά γεγονότα επιλεκτικά, η Μικρασιατική εκστρατεία δεν ήταν μια επιθετική στρατιωτική ενέργεια από την πλευρά του ελληνικού κράτους; Όσον αφορά τα γεγονότα της Κωνσταντινούπολης, έχουμε ήδη πει ότι δεν μας ενδιαφέρει να αποσιωπήσουμε τις ευθύνες του τουρκικού κράτους. Όμως πρέπει να αναφέρουμε ότι το ελληνικό κράτος είχε ουσιαστικά εγκαταλείψει τον εκεί ελληνικό πληθυσμό στο έλεός του, όταν συνειδητοποίησε ότι δε θα είχε κανένα οικονομικό όφελος από την εκεί δραστηριότητά του.

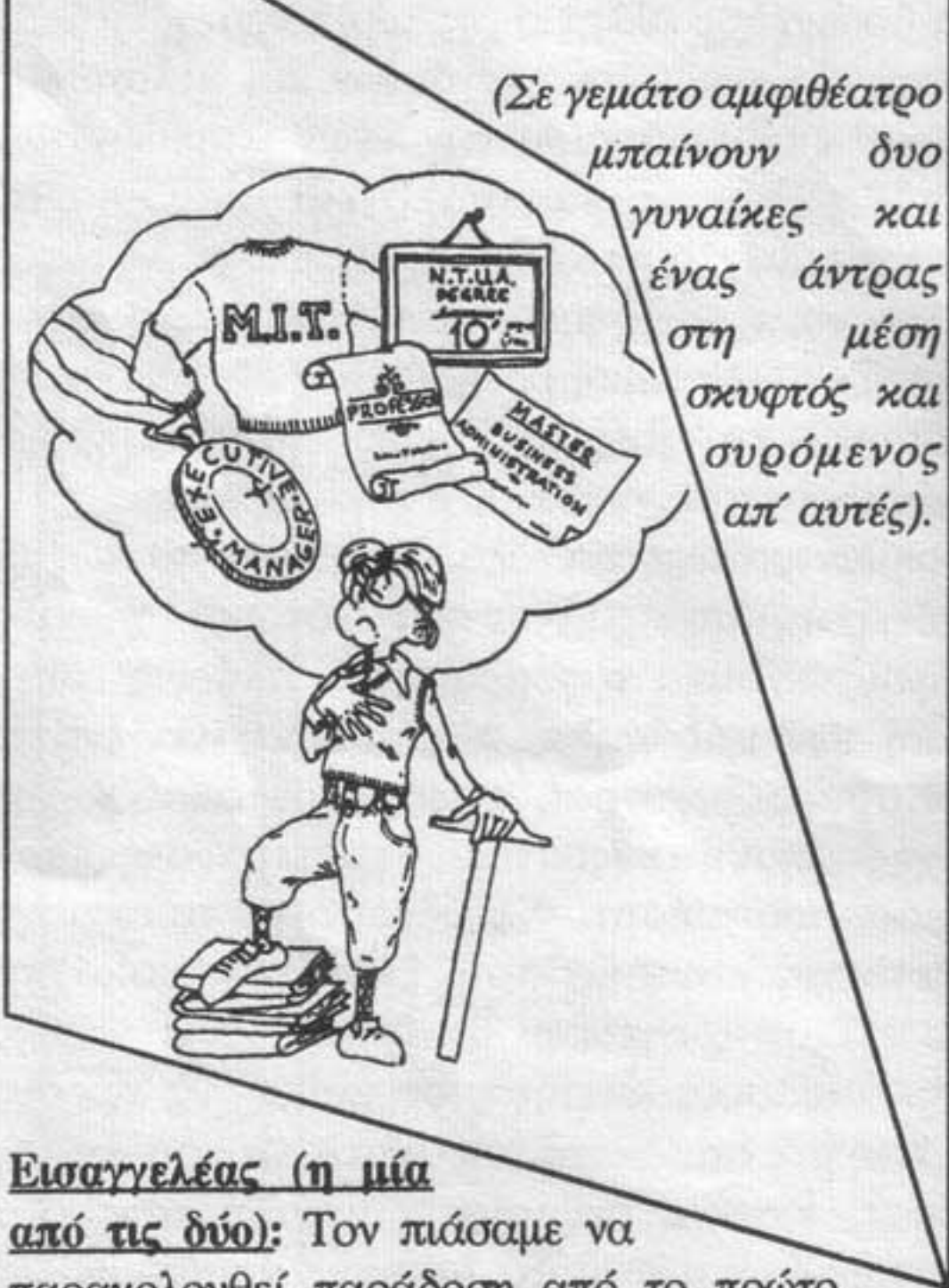
Για το Κυπριακό: η ελληνική και ελληνοκυπριακή πλευρά το θεωρεί σαν ζητήμα τουρκικής εισβολής και μόνο. Ούτε λέξη για τα πογκρόμ της ΕΟΚΑ Α' και Β' κατά των Τουρκοκυπρίων τις εθνικές εκκαθαρίσεις από το '50 μέχρι το '74. Ούτε λέξη για την τρομοκρατία που ασκούνταν το '60 απέναντι σε όσους προσέγγιζαν λύσεις κοινής πάλης Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων. Ούτε λέξη για το ελληνικό πραξικόπημα-ανατροπή του Μακαρίου, επειδή δεν ενέδιδε στις “εθνικά καθαρές” λύσεις, και το οποίο

Για το Κυπριακό: η ελληνική και ελληνοκυπριακή πλευρά το θεωρεί σαν ζητήμα τουρκικής εισβολής και μόνο. Ούτε λέξη για τα πογκρόμ της ΕΟΚΑ Α' και Β' κατά των Τουρκοκυπρίων τις εθνικές εκκαθαρίσεις από το '50 μέχρι το '74. Ούτε λέξη για την τρομοκρατία που ασκούνταν το '60 απέναντι σε όσους προσέγγιζαν λύσεις κοινής πάλης Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων. Ούτε λέξη για το ελληνικό πραξικόπημα-ανατροπή του Μακαρίου, επειδή δεν ενέδιδε στις “εθνικά καθαρές” λύσεις, και το οποίο

Άς είναι ο χώρος ένα αμφιθέατρο. Γιατί τα αμφιθέατρα μοιάζουν πιο πολύ με δικαστήρια. Με έναν στη βάση να απολογείται, και πολλούς να τον κοιτούν χωρίς να είναι ανάγκη να εκφραστούν οι ίδιοι. Αρκεί η σιωπηλή παραδοχή της δύναμης της μάζας τους για να δημιουργηθεί το σε πολλούς πρωτόγνωρο συναίσθημα της ενοχής "κάτι έχω κάνει λάθος, κάτι για το οποίο έχω συνέπειες".

Αμφιθέατρο λοιπόν, που δεν θα χρειαζόταν να είναι πανεπιστημίου, αλλά ενός ΙΕΚ, ΚΕΚ, ή σε στρατόπεδο, ή σε φυλακή, οπουδήποτε (δηλαδή παντού) υπάρχουν οι αναγκαίες συνθήκες ώστε να γεννηθεί και να ευδοκιμήσει το συγκεκριμένο είδος ανθρώπου. Επιλέχτηκε να είναι αμφιθέατρο πανεπιστημίου, γιατί καλώς ή κακώς από 'κει οι εμπειρίες μας και εκεί η απεύθυνσή μας.

Άς είναι ο χρόνος το κοντινό μέλλον. Όχι γιατί έτσι προβλέπουμε, αλλά γιατί έτσι θα θέλαμε. Γιατί είναι τέτοιες οι συνθήκες, αυτά που έχουν έρθει κι' αυτά που μέλλεται να έρθουν, που αν δεν είναι το σήμερα, τότε πιθανόν να είναι το ποτέ.

(Σε γεμάτο αμφιθέατρο μπαίνουν δυο γυναίκες και ένας άντρας στη μέση σκυφτός και συρόμενος απ' αυτές).

Εισαγγελέας (η μία από τις δύο):

Τον πιάσαμε να παρακολουθεί παράδοση από το πρώτο έδρανο, να ρωτάει μη μπορώντας να κρύψει το ενδιαφέρον του, και όταν σύμφωνα με την καθιερωμένη διαδικασία του ζητήσαμε σημειώσεις (χωρίς βέβαια να τις θέλουμε), ισχυρίστηκε ότι δεν κρατάει!

(Σούσουρο αποδοκμασίας από το ακροατήριο)

Πρόεδρος (η άλλη): Η παραπάνω κατηγορία μαζί με το πειστήριο των σημειώσεων που μάλιστα κρατήθηκαν με τρία διαφορετικά χρώματα στυλό (νέο σούσουρο αποδοκμασίας από το ακροατήριο), θα ήταν αρκετά για να αρχίσει και να τελειώσει η δίκη. Όμως πρέπει να προστεθεί ότι στο διάλειμμα της παράδοσης κοιτούσε έντονα τον καθηγητή, και μάλιστα σηκώθηκε και προχώρησε προς το μέρος του σαν να ήθελε κάτι να τον ρωτήσει κατ' ιδίαν! Μόνο όταν μας είδε και αφού πριν του είχαμε ζητήσει τις σημειώσεις του άλλαξε δρόμο και κατευθύνθηκε προς την τουαλέτα!

Ακροατήριο: Αρκεί! Αρκεί! Να αρχίσουμε και να τελειώνουμε γρήγορα!

Εισαγγελέας: Κατά τα γνωστά, αφού εμείς κάναμε τη σύλληψη του φυτού, μπορούμε να αυτοδιοριστούμε οτιδήποτε θέλουμε. Λαμβάνω λοιπόν την τιμή να αυτοδιοριστώ εισαγγελέας, ενώ η Μυρτώ θα είναι ο πρόεδρος για σήμερα. (Δείχνοντας το κοινό). Λοιπόν φύτουλα: αυτοί εδώ θα είναι οι ένοχοι. Πρόσεχε τι

Είναι φορές που συμβαίνουν τα αναμενόμενα. Να μία: Θα περίμενε κανείς απ' αυτούς που ζουν στο πανεπιστήμιο του φυτού και εν τέλει στην κοινωνία του φυτού, να ξέρουν καλύτερα τι σημαίνουν οι αρλούμπες περί ανέλιξης και μάλιστα προσωπικής. Περιμένει κανείς από κάποιον που τόσα χρόνια μετέχει σε δομές γλυψίματος και πατήματος επί πτωμάτων (με την προοπτική να συμμετέχει σε τέτοιες σε όλη του τη ζωή), να έχει καταλάβει τουλάχιστον ότι οι "συνθήκες ελεύθερου ατομικού ανταγωνισμού, ο καλύτερος ας κερδίσει, ο δυνατότερος ας επιβιώσει κ.λ.π", έχουν ωφέλη μόνο για εκείνους που γεύονται τους καρπούς του ανταγωνισμού, δηλαδή για τ' αφεντικά μας.

Τι πιο απλό απ' το να σκεφτεί κανείς ότι αν κάποιος σπάσει τον κανόνα της λούφας (που απλούστατα σημαίνει να παράγεις όσο μπορείς λιγότερο όταν παραλήπτες της παραγωγής είναι τα αφεντικά σου), τότε αναγκάζει και τους υπόλοιπους να τον σπάσουν προκειμένου να μπορέσουν κι αυτοί να επιβιώσουν μέσα σε δομές (σχολείο, πανεπιστήμιο, δουλειά) που ως δημιουργήματα και εργαλεία των αφεντικών, ζητούν συνεχώς από τον καθένα το καλύτερο που μπορεί να επιτύχει.

Δεν είναι το πλέον προφανές για τον απρόσεκτο παρατηρητή, αλλά είναι μια από τις φορές που το αναμενόμενο συμβαίνει. Δηλαδή οι μη παραγωγικοί (ή αυτοί που βαριούνται, ή οι πιο έξυπνοι ή οι πιο βλάκες, οι μάγκες, οι απροσάρμοστοι, οι άσχετοι, οι λουφαδόροι, η λιμνάζουσα νεολαία, τέλος πάντων το εμείς που χρησιμοποιείται σε όλο το κείμενο), τείνουν να τραβήξουν και τους παραγωγικούς (τα φυτά, τους ευσυνείδητους, τους

λες γιατί η οορροϊκή της ουσία σου είναι θεοποιημένη.
Φυτό: (αλαφιασμένο) Μα... τι στο καλό γίνεται εδώ πέρα;

Εισαγγελέας: Μια που ούτως ή άλλως δεν περιμέναμε καμιά πιο έξυπνη παρατήρηση από του λόγου σου, μπορούμε νομίζω να προχωρήσουμε...

Άκου: Κατηγορείσαι ότι είσαι φυτό. Δηλαδή άτομο ψυχοπαθολογικά προσκολλημένο στην έννοια της υποταγής. Ή

καθώς πρέπει) στο επίπεδό τους μέσω διαδικασιών κοινωνικού ελέγχου που ξεκινούν από την σιωπηλή απόρριψη του φυτού από τους υπόλοιπους και την κοινωνική του απομόνωση, και μπορούν να φτάσουν μέχρι την φυσική βία κατά του φυτού ή τη συλλογική δράση για να γίνει ο ανταγωνισμός αδύνατος (π.χ προσπάθειες για κατάργηση της επετηρίδας που πήγαν στο βρόντο).

Αυτός ο υπέροχος κοινωνικός μηχανισμός δεν επινοήθηκε για τις ανάγκες αυτού του κειμένου. Πρώτοι τον ανακάλυψαν αυτοί που ενδιαφέρονται περισσότερο για την ανάλυση, κατανόηση και κατάργησή του, δηλαδή τα αφεντικά. Η βάφτιση έλαβε χώρα σε μελέτη του ΟΟΣΑ (οργανισμός οικονομικής συνεργασίας και ανάπτυξης, φτωχός ευφημισμός για να περιγράψει την διεθνή των τσάτσων των αφεντικών) για λογαριασμό του υπουργείου παιδείας (ιδού άλλος ευφημισμός), όπου ο μηχανισμός αυτός αναφέρεται ως μηχανιστικός κοινωνικός ισοπεδωτισμός και η πάταξή του τίθεται ως πρώτη προτεραιότητα προκειμένου να εξυψωθεί το ελληνικό πανεπιστήμιο στα ύψη που απαιτεί το ιδεώδες της ενωμένης Ευρώπης, προκειμένου δηλαδή να μας αλλάξουν τα φώτα. (Δεν είναι τυχαίο ότι τόσο στο νομοσχέδιο παπανδρέου όσο και αρσένη, μεταξύ άλλων υπάρχει και αυτή η γραμμή).

Το όνομα που έδωσαν στον μηχανισμό τα αφεντικά, αν δεν είναι πολύ καλό, είναι πάντως καλύτερο απ' τις προθέσεις τους:

Μηχανιστικός γιατί είναι διαδικασία αυτόματη, ασυνείδητη, υγιής αντίδραση υγιών ανθρώπων, που πιθανότατα τα αφεντικά πρώτοι ανακάλυψαν τη σημασία της και την πάταξαν στην ανώτατη

Μ
Ε
Ε
Ν
Α
Π
Α
Ν
Α
Σ
Χ
Η
Μ
Ο
Ν
Ο

αλλιώς: κατηγορείσαι ότι βρίσκεσαι σε αέναη αναζήτηση της εκάστοτε εξουσίας στην οποία πρέπει να υποταχτείς, χωρίς σε τελική ανάλυση να ενδιαφέρεσαι για το προσωπικό σου όφελος (όσο κι' αν εκ των πραγμάτων σου προκύπτει και αυτό), αλλά περισσότερο για την υποταγή αυτή καθ' αυτή.

Καλείσαι τώρα να υπερασπιστείς τον εαυτό σου ενάντια σε μένα και ενώπιον των ενόρκων. Να είσαι σύντομος και περιεκτικός.

Φυτό: Και από που παρακαλώ την βρήκατε την εξουσία να συγκεντρώνεστε ως αυτό το ιδιότυπο δικαστήριο;

Ακροατήριο: Και γιατί να υπερασπιστεί τον εαυτό του;

Να τελειώνουμε! Έχουμε και δουλειές!

Σιγά μην κάτσουμε να ακούμε τον φύτουλα!

Εισαγγελέας: Είναι νομίζω προφανές ότι την εξουσία δε μας τη δίνουν ούτε τίποτα νόμοι, ούτε το ότι είμαστε πλειοψηφία γιατί δεν είμαστε ούτε νόμιμοι, ούτε πλειοψηφικοί. Απλώς είμαστε κάμποσοι. Αν νομίζεις ότι μπορείς να κάνεις αλλιώς, γιατί δεν δοκιμάζεις; (Όντως δοκιμάζει, αλλά τον μαζεύουν γρήγορα όσο και το άλλο: Πατάς f, μετά o, και r, m, a, t, ύστερα space, μετά c και

Φυτό: τελειώνεις με άνω και κάτω τελεία. Enter! Μεγάλο πράμα τα

computer. *- Τα φυτά έχουν τελείως ξεσαλώσει τα τελευταία. Μάγκα μου έρχονται στο μάθημα με laptop!*

Μα... μα τι κάνετε;

Εισαγγελέας: Αρκετά παίξαμε. Από δω και μπρος, κοίτα ό,τι πεις να είναι επί του θέματος, γιατί όπως βλέπεις οι ένορκοι έχουν αρχίσει και βαριούνται.

Φυτό: Εμ.. καλά καλά. Όμως δεν τα κατάλαβα καθόλου αυτά που είπες, ούτε για την υποταγή ούτε για το όφελος.

Εισαγγελέας: Είναι απλό: θα θεωρούσες τον εαυτό σου υποταγμένο εδώ στο πανεπιστήμιο;

Φυτό: Όχι βέβαια! Εδώ μπορώ να κάνω αυτό που πάντα ήθελα!

Εισαγγελέας: Να το θέσω αλλιώς: Έχεις πει ποτέ "όχι" σε καθηγητή ή βοηθό καθηγητή ή λέκτορα ή τέλος πάντων σε κάποιον από τους επιφορτισμένους να μας εμψυχύνουν την γνώση;

Φυτό: Ε... ε... όχι... Ναι! Μια φορά είχα διαφωνήσει με τον καθηγητή που ήθελε να μη γίνει μάθημα γιατί ήταν να γίνει γενική συνέλευση. (Γέλια στο ακροατήριο)

Εισαγγελέας: Και αυτό σου συμβαίνει μόνο στο πανεπιστήμιο; Ας πούμε στο λύκειο: Είχες πει ποτέ "όχι" σε καθηγητή του λυκείου;

Φυτό: ...όχι

Εισαγγελέας: Έχεις πει ποτέ όχι στον πατέρα σου;

Φυτό: ...όχι

Εισαγγελέας: Στη μάνα σου ίσως;

Φυτό: (Εκνευρισμένο) Όχι βέβαια! Και τι σημαίνει αυτό δηλαδή;

Εισαγγελέας: Σημαίνει το προφανές: Ότι δηλαδή δεν ξεκίνησες τώρα την καριέρα σου, αλλά κουβαλάς μια μακριά ιστορία συμβιβασμών και υποταγής, που ξεκινάει από την άνευ όρων υποταγή στην πατρική και μητρική εξουσία, και συνεχίζει στις βαθμίδες της εκπαίδευσης, περνώντας ίσως και από την εκκλησία, φτάνοντας στο εδώ και το τώρα του πανεπιστημίου, συνεχίζοντας στον στρατό και στη δουλειά και μέχρι τον τάφο.

Φυτό: Κατ' αρχάς τι σε νοιάζει εσένα που πάω στην εκκλησία τις Κυριακές; Άσε που δεν πάω κάθε Κυριακή. Και δεύτερον, φυσικά και δε μπορώ να πηγαίνω κόντρα σ' όλους αυτούς που λές. Αφού μιλάς γι' αυτούς από τους οποίους εξαρτάται το μέλλον μου! Δεν ξέρω για εσάς εδώ πέρα, αλλά εγώ έχω την πρόθεση να γίνω κάτι καλύτερο απ' ό,τι είμαι! Θέλω να πάω μπροστά γιατί έχω τις δυνατότητες να μην είμαι στον πάτο! Η σκληρή μου δουλειά σήμερα θα φέρει αποτελέσματα αύριο όταν... (Διακόπτεται)

Ακροατήριο: Εισ θάνατον! Στην πυρά! Στην αγχόνη! Με βασανιστήρια!

Εισαγγελέας: Δε μου λες: Αυτά μήπως τα λέει η μαμά σου;

Φυτό: Τι σημασία έχει ποιος τα λέει; Το σωστό ή το λάθος μιας πρότασης δεν κρίνονται από το ποιος τη λέει βέβαια!

Εισαγγελέας: Όχι! Όταν έχεις μπροστά σου έναν πιστό αναπαραγωγό των σοφών ρητών της μαμάς και του μπαμπά του, έχει μεγάλη σημασία. Στο θέμα μας εν πάσει περιπτώσει: Δε μου λες φυτόουλα έχεις ακούσει για την κοινωνία μας και τις ιεραρχικές δομές που την αποτελούν;

Φυτό: Ποιες;

Εισαγγελέας: Να, ότι στην όμορφη κοινωνία μας κάποιοι είναι από πάνω και κάποιοι από κάτω. Αφού δεν έχεις ακούσει το ιεραρχικές, σιγά μην έχεις ακούσει το πυραμιδωτές, δηλαδή ότι στην όμορφη κοινωνία μας, πολύ λίγοι είναι από πάνω, και πάρα πολλοί από κάτω.

Φυτό: Λογικό μου φαίνεται. Αλλά και τι έγινε; Όποιος είναι άξιος θα είναι από πάνω έχοντας ανταμοιφθεί για τις προσπάθειές του, και οι βλάκες με τους τεμπέληδες από κάτω εκεί που τους αξίζει!

Ακροατήριο: -Ρε αυτός μας βρίζει κιόλας!
-Θέλει να μας κάτσει στο σβέρκο και το δηλώνει!

Εισαγγελέας: Δηλαδή όχι μόνο θεωρείς "λογικό" το να είναι χίλιοι κάτω από έναν, και "άξιο" αυτόν τον έναν, αλλά είσαι και πεισμένος ότι αυτός ο ένας θα είσαι εσύ! Έχεις υπ' όψη σου ότι η ζωή σου θα είναι μια κούρσα ρουφιανιάς και καλά μέχρι εδώ, αλλά είσαι και τόσο βλάκας που νομίζεις ότι θα έρθεις και πρώτος!

Φυτό: Ναι, αφού θα προσπαθήσω!

Εισαγγελέας: Και δε μου λες στο δημοτικό τα είχες υπ' όψη σου αυτά;

Φυτό: Εεε... όχι μόλις τώρα τα κατάλαβα

Εισαγγελέας: Μη μου πεις όμως ότι και στο δημοτικό η συμπεριφορά σου δεν ήταν όμοια;

Φυτό: Εε... Εντάξει

Εισαγγελέας: Εσύ δηλαδή ήσουν σίγουρος στο δημοτικό, όταν ρούφαγες ακόμα τις μύξες σου, ότι μια προσπάθεια τότε θα έφερνε ωφέλη στο μέλλον. Και συνέχισες όμοια στο γυμνάσιο και στο λύκειο για να μπεις στο πανεπιστήμιο. Σίγουρα, σιγουρότατα εσύ ήσουν ο τύπος που όταν όλο το σχολείο έκανε αποχή αυτός έκανε μάθημα.

Φυτό: Φαίνεται ότι ξέρεις πολλά για μένα.

Η εκπαίδευση, με τρανό παράδειγμα τα γνωστά για το επίπεδό τους και για την απουσία κινήματος αγγλικά και αμερικάνικα πανεπιστήμια (και εκεί υπάρχει ελεύθερη πρόσβαση και από ευφημισμούς πάμε καλά).

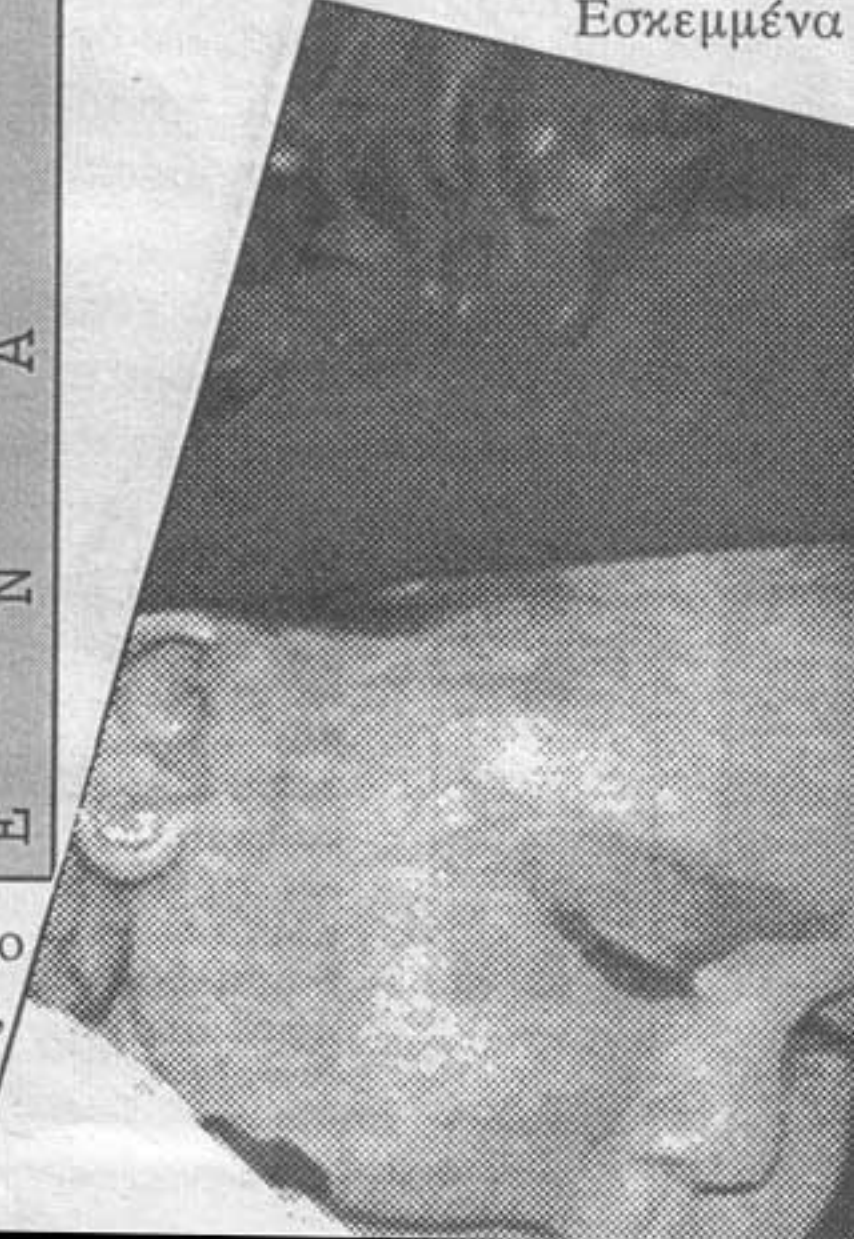
Κοινωνικός γιατί δεν είναι διαδικασία που συναντάται μόνο στα λύκεια, τα πανεπιστήμια, το στρατό, τους χώρους εργασίας ή τις φυλακές, αλλά σε ολόκληρη την κοινωνία. Πρόκειται δηλαδή για διαδικασία της οποίας η συνολικότητα υπερπηδά τα στεγανά μεταξύ κοινωνικών ομάδων, σε μια εποχή που αυτά τα στεγανά είναι ανάγκη και επίτευγμα για τα αφεντικά να παρουσιάζονται απαραβίαστα.

Ισοπεδωτισμός γιατί είναι τράβηγμα, έλξη των παραγωγικών αιχμών (με ό,τι η παραγωγικότητα σημαίνει όπως αναλύθηκε πιο πάνω), κάθε κοινωνικής ομάδας προς το μηδέν ή προς ό,τι κοντύτερο προς το μηδέν είναι πρόσφορο την κάθε στιγμή, σε μια εποχή που λέξεις όπως παραγωγικότητα, ανάπτυξη, προσαρμοστικότητα και εκσυγχρονισμός, βρίσκονται καθαγιασμένα πέρα από κάθε κριτική

Μέσα λοιπόν από το θράσος των ειδικών προέκυψε ένα όνομα που δεν είναι διόλου άσχημο μέσα στην κυριολεξία του.

Κάθε άλλο όμως παρά επαρκές είναι.

Πρώτον, είναι ανεπαρκές για να περιγράψει την υπάρχουσα μορφή της διαδικασίας. Εσκεμμένα

Εισαγγελέας: Σωπότερο θα ήταν το “φαντάζομαι” πολλά για σένα. “Υποθέτω” πολλά για σένα. Να! καλή ώρα μπορώ να υποθέσω με σιγουριά ότι όταν κλείνει η σχολή (αν κλείνει ποτέ η σχολή για κάτι σαν και σένα), εσύ βρίσκεις τον εαυτό σου να μην έχει να κάνει τίποτα άλλο απ’ το να περιμένει να ξανανοίξει.

Φυτό: Καλά, αυτό κι αν είναι ψέμα!

(βέβαια) αποτυγχάνει να συλλάβει την κομψότητα και τη δύναμη ενός μηχανισμού που στην ουσία είναι έκφανση του ανοσοποιητικού συστήματος της κοινωνίας των ανθρώπων. Είναι η “μηχανιστική” αντίδρασή στην ύπαρξη ανωμαλιών μέσα στο σώμα της, το σύνολο των ανθρώπων. Και ανωμαλίες υπάρχουν πολλές: Η ιεραρχία, ο ανταγωνισμός, τα φυτά, η εξουσία, η μισθωτή εργασία, σε τελική ανάλυση ο καπιταλισμός. Όπως το σύνολο (η κοινωνία) είναι κάτι πολύ περισσότερο από το άθροισμα των μερών του (των ανθρώπων) έτσι και το ανοσοποιητικό της σύστημα είναι κάτι πολύ περισσότερο από αυτό που μπορεί να φανταστεί κανείς κοιτώντας τους κακομοίρηδες εαυτούς μας, που μοιραία ή όχι και τόσο αποδεικνύονται πολύ καιρό τώρα (όπως και οι προηγούμενοι από εμάς) εφευρέτες, εκφραστές και εφαρμοστές του ανοσοποιητικού αυτού συστήματος (και αυτό δεν είναι ευφημισμός).

Κι εδώ έρχεται το δεύτερο μέρος της ανεπάρκειας τόσο της ονομασίας όσο και της ουσίας που η ονομασία αποπειράται να εκφράσει.

Γιατί είναι γεγονός ότι ο Μ.Κ.Ι θα μας τελειώσει σύντομα αν δεν μας τέλειωσε ήδη, γεγονός που γίνεται όλο και πιο φανερό γύρω μας.

Το αίτιο είναι τόσο προφανές όσο και το αιτιατό και βρίσκεται στον εντοπισμό του φαινομένου από τους ειδήμονες, (που περήφανοι μας ειδοποιούν κιάλας για την επιτυχία τους), και στην εστίαση των προσπαθειών για την πάταξή του.

Έτσι
όλο
και
πιο

Εισαγγελέας: Δε νομίζω. Θα σου πω τότε ένα ακόμα πιο σίγουρο: Είμαι λοιπόν ακόμα πιο σίγουρη, ότι κι εδώ έχεις αποφασίσει να προσπαθήσεις σκληρά για να αρχίσεις την καριέρα σου στο απώτερο μέλλον με τις καλύτερες των προϋποθέσεων, εκτός των άλλων κλείνοντας επιμελώς τα στραβά σου μπροστά στη σκληρή πραγματικότητα.

Φυτό: Δηλαδή ποια σκληρή πραγματικότητα;

Εισαγγελέας: Να υποθέσω ότι με την κανονική διάρκεια φοίτησης στα πέντε χρόνια, εσύ θα τελειώσεις στα τεσσεράμισι;

Φυτό: Υπολογίζω στα τέσσερα.

Ακροατήριο: Ρε τι μαλάκας είν’ αυτός;

Φυτό: Είσαι και φαίνεσαι εντάξει;

Εισαγγελέας: Και μετά; Μεταπτυχιακά ίσως;

Φυτό: Και βέβαια!

Εισαγγελέας: Και μετά δυο χρόνια στρατός ε;

Φυτό: Γιατί μπορείς να κάνεις κι αλλιώς;

Εισαγγελέας: Μπορείς δε μπορείς, μη μου πεις ότι υπάρχει καμιά περίπτωση να πεις ποτέ από μόνος σου “αρκετά ως εδώ το τρέξιμο;”

Φυτό: Και γιατί; για να πετάξω στα σκουπίδια όλη την προσπάθεια που έχω κάνει ως τώρα;

Εισαγγελέας: Μα φυσικά! Φυσικά και δε μου διαφεύγει περισσότερο απ’ ότι σου διαφεύγει εσένα ότι τόσο ο στρατός όσο και η δουλειά θα είναι δραστηριότητες όπου θα απαιτείται ακόμα πιο σκληρή προσπάθεια προκειμένου να αποκομιστούν τεράστια ωφέλη. Για παράδειγμα, μπορεί κάποτε να αποκτήσεις βίλλα, και να κοιμάσαι μετά από δεκαπέντε ώρες δουλειά για την εταιρεία.

Φυτό: Ναι, κι αν δε δουλέψω, πώς θα πάει καλά η εταιρεία; Κι αν δεν πάει καλά η εταιρεία πώς θα πάω καλά εγώ;

Εισαγγελέας: Καλά, αυτό πραγματικά βαριέμαι να το συζητήσω. Καλύτερα πες μου τη γνώμη σου για τον εαυτό σου. Μου φαίνεσαι για άνθρωπος που ξέρει να αρπάζει μια ευκαιρία όταν του παρουσιαστεί.

Φυτό: Και είμαι. Αυτό είναι το πρώτο σωστό που είπες για μένα.

Εισαγγελέας: Και για πες μου μεγάλε οπορτουνιστή και κοφτερέ εγκέφαλε της αρπαχτής: Πως σου φαίνεται η επένδυση των πρώτων τριάντα χρόνων της ζωής σου σε μια ακαθόριστη “μεγάλη προσπάθεια σήμερα για μεγάλα κέρδη αύριο” (όπως λέει η μαμά όλων) όταν είναι μαθηματικά βέβαιο ότι όλα αυτά θα οδηγήσουν σε δύο χρόνια στρατό και σε σαρανταπέντε χρόνια εργασία και χαρά;

Φυτό: Μα πως είναι δυνατόν να κάνεις ότι αγνοείς πως έτσι είναι τα πράγματα;

Εισαγγελέας: Ναι, αυτό μου έλειπε να έχω και την απαίτηση να αλλάξεις εσύ τα πράγματα. Εσύ κι αλλιώς να “ήταν τα πράγματα” θα ‘κανες ό,τι μπορούσες για να γίνουν έτσι. Δεν εξήγησες όμως ακόμα τη σκοπιμότητα της προσπάθειας από τη γέννηση ως τον τάφο.

Φυτό: Είναι για να μην έρθουν χειρότερα...

Εισαγγελέας: Ναι, ξέρω. Εσύ εβδομήντα χρόνια θα μαγειρεύεις και πριν πεινάσεις θα πεθάνεις. Κι’ από πάνω θα νομίζεις ότι είσαι και των

φρονίμων το παιδί. Βέβαια μάλλον αυτό ακριβώς είσαι. Των φρονίμων το παιδί. Στην τελική εκεί ακριβώς ήθελα από την αρχή να καταλήξω. Η συμπεριφορά σου καμία σχέση δεν έχει με τη λογική. Είναι αντίθετα συνέπεια ψυχολογίας διαταραγμένης, καθαρό προϊόν της τρέχουσας δομής της κοινωνίας. Μη προερχόμενη από την ελεύθερη βούληση, αλλά επιβεβλημένη από τα πάνω και τα γύρω.

Φυτό: Τέλος πάντων, καλά όλα αυτά, αλλά εσάς τι σας νοιάζει αν αποφάσισα εγώ να “καταστρέψω” τη ζωή μου; Γιατί δεν κάνετε τη δουλειά σας να κάνω κι εγώ τη δική μου;

Εισαγγελέας: Τέτοια ψευτοδιλήμματα φυτόουλα, έχουν τεθεί και έχουν ξεπεραστεί εδώ και πολύ πολύ καιρό. Και είναι καιρός που έχουμε πάψει να έχουμε την ψευδαίσθηση ότι μπορούμε να συνυπάρξουν στο πανεπιστήμιο το είδος μας και το είδος σου.

Φυτό: Δηλαδή ποιο είδος μου; ποιο είδος σας;

Εισαγγελέας: Το είδος σου είναι το πιο εύκολο να οριστεί. Τόση ώρα το ορίζουμε και το ξαναορίζουμε. Όσο για το δικό μας, τρέχα βρες το. Θα μπορούσες να πεις οι τεμπέληδες, μόνο που άμα θέλουμε δουλεύουμε κιόλας, όπως τώρα καλή ώρα. Ή θα μπορούσες να πεις οι λουφαδόροι, μόνο που δε λουφάρουμε εις βάρος των ομοίων μας, όσο δύσκολο κι αν είναι να οριστούν αυτοί. Όχι ότι πειράζει δηλαδή.

Εμείς καταλαβαίνουμε καλά ποιο είναι το εμείς και ποιο το εσείς.

Φυτό: (Αναλαμπή) Οι άσχετοι ίσως;

Εισαγγελέας: Ναι, κι αυτό μεταξύ άλλων, οι πιο έξυπνοι, ή οι πιο βλάκες, οι μάγκες, οι άσχετοι, οι

λουφαδόροι, αυτοί που κοροϊδεύουν τους γονείς και το κράτος παριστάνοντας ότι σπουδάζουν ενώ ποσώς τους ενδιαφέρει ή ενώ τους ενδιαφέρει εξαιρετικά το αντικείμενο των σπουδών, το καρκίνωμα του “εκπαιδευτικού” “μας” συστήματος (το “συστήματος” είναι το μόνο έξω από εισαγωγικά φυτόουλα), η λιμνάζουσα νεολαία που λεν τα αφεντικά, ό,τι αγαπās δηλαδή. Πάντως αυτό που έχει σημασία την παρούσα στιγμή, είναι ότι “εμείς” είμαστε εμείς που βλέπεις εδώ, και οι προθέσεις “μας” είναι δηλωμένες.

Φυτό: (Ειρωνικά. Όσο τον παίρνει.) Και αυτό το “εσείς” που ούτε εσύ δεν ξέρεις τι είναι, γιατί δεν με χωράει και μένα;

Εισαγγελέας: Γιατί το πανεπιστήμιο είναι δημιούργημα των αφεντικών για τα αφεντικά, φυτόουλα. Γι’ αυτό το λόγο ζητά από τον καθένα το καλύτερο που μπορεί να πετύχει. Γι’ αυτό το λόγο όταν κάποιος όπως εσύ είναι διατεθειμένος να παράγει περισσότερο, δείχνει και στα αφεντικά ότι κι άλλοι μπορούν να παράγουν περισσότερο. Καλύτερα. Ψηλότερα. Δυνατότερα. Και υπάρχουν κάποια πράγματα που μπορείς να πεις με σιγουριά για το είδος μου φυτόουλα. Και από τα πιο σίγουρα είναι ότι εμείς τέτοια ρητά δεν τα γουστάρουμε. (Διακόπτεται)

Ακροατήριο: -Ναι εσύ δεν είσαι που έδωσες την πιο χοντρή εργασία στον

πολύ γίνεται (ή παρουσιάζεται) παράλογη η άρνηση να παράγεις. Όλο και πιο πολύ γίνεται (ή παρουσιάζεται) προφανές το κοινό των συμφερόντων μας με τα συμφέροντα των αφεντικών μας. Όλο και πιο δύσκολη γίνεται η ύπαρξη ανθρώπων του “επικίνδυνου” είδους μέσα στα πανεπιστήμια. Ματιές στους νόμους και τα νομοσχέδια των ετών από το ‘85 και μετά κάνουν τα παραπάνω περισσότερο από προφανή.

Η δύναμη όμως και η κομπόχτα του Μ.Κ.Ι είναι ότι όσο κι αν βολεύει ο παραλληλισμός με βιολογικά φαινόμενα για την περιγραφή του, κάθε άλλο παρά βιολογικό φαινόμενο είναι. Αναφέρθηκε και πιο πάνω ότι εφευρέτες εκφραστές και εφαρμοστές (δράστες ίσως είναι η καλύτερη λέξη) είμαστε εμείς, όπως εμείς βέβαια είμαστε και ο πραγματικός στόχος της επίθεσης. Εμείς όμως ως όντα έλλογα έχουμε την δυνατότητα να προσαρμόσουμε την αντίδρασή μας πολύ πιο γρήγορα και αποτελεσματικά από οποιοδήποτε βιολογικό σύστημα.

Είναι καιρός λοιπόν να τελειώσουμε μόνοι μας τον μηχανιστικό κοινωνικό ισοπεδωτισμό.

Δηλαδή:

Να πάψει να είναι μηχανιστικός, αυτόματη αντίδραση της κοινωνίας στις αντιφάσεις και ανωμαλίες που γεννά μέσα της το σύστημα. Είναι καιρός δηλαδή να γίνει συνειδητός. Είναι καιρός να καταλάβουμε τι κάνουμε πώς το κάνουμε και γιατί το κάνουμε, στόχος που εξυπηρετείται απ’ αυτό το κείμενο, απ’ αυτό το φυλλάδιο, από την δράση, από τα γεγονότα που προκαλούμε και θα προκαλέσουμε συνειδητά πλέον (όπου το πρώτο πληθυντικό δεν αναφέρεται βέβαια μόνο στην ομάδα έκδοσης αυτού του φυλλαδίου).

Να συνειδητοποιήσουμε, εκτός από το γεγονός, και την ανάγκη

Η
Κ
Α
Ρ
Ο
Θ
Ρ
Ο
Μ
Ο
Α
Ν
Ε

Φυτό: (Εκνευρισμένο) Όχι βέβαια! Και τι σημαίνει αυτό δηλαδή;

Εισαγγελέας: Σημαίνει το προφανές: Ότι δηλαδή δεν ξεκίνησες τώρα την καριέρα σου, αλλά κουβαλάς μια μακριά ιστορία συμβιβασμών και υποταγής, που ξεκινάει από την άνευ όρων υποταγή στην πατρική και μητρική εξουσία, και συνεχίζει στις βαθμίδες της εκπαίδευσης, περνώντας ίσως και από την εκκλησία, φτάνοντας στο εδώ και το τώρα του πανεπιστημίου, συνεχίζοντας στον στρατό και στη δουλειά και μέχρι τον τάφο.

Φυτό: Κατ' αρχάς τι σε νοιάζει εσένα που πάω στην εκκλησία τις Κυριακές; Άσε που δεν πάω κάθε Κυριακή. Και δεύτερον, φυσικά και δε μπορώ να πηγαίνω κόντρα σ' όλους αυτούς που λές. Αφού μιλάς γι' αυτούς από τους οποίους εξαρτάται το μέλλον μου! Δεν ξέρω για εσάς εδώ πέρα, αλλά εγώ έχω την πρόθεση να γίνω κάτι καλύτερο απ' ό,τι είμαι! Θέλω να πάω μπροστά γιατί έχω τις δυνατότητες να μην είμαι στον πάτο! Η σκληρή μου δουλειά σήμερα θα φέρει αποτελέσματα αύριο όταν... (Διακόπτεται)

Ακροατήριο: Εις θάνατον! Στην πυρά! Στην αγχόνη! Με βασανιστήρια!

Εισαγγελέας: Δε μου λες: Αυτά μήπως τα λέει η μαμά σου;

Φυτό: Τι σημασία έχει ποιος τα λέει; Το σωστό ή το λάθος μιας πρότασης δεν κρίνονται από το ποιος τη λέει βέβαια!

Εισαγγελέας: Όχι! Όταν έχεις μπροστά σου έναν πιστό αναπαραγωγό των σοφών ρητών της μαμάς και του μπαμπά του, έχει μεγάλη σημασία. Στο θέμα μας εν πάσει περιπτώσει: Δε μου λες φυτόουλα έχεις ακούσει για την κοινωνία μας και τις ιεραρχικές δομές που την αποτελούν;

Φυτό: Ποιες;

Εισαγγελέας: Να, ότι στην όμορφη κοινωνία μας κάποιοι είναι από πάνω και κάποιοι από κάτω. Αφού δεν έχεις ακούσει το ιεραρχικές, σιγά μην έχεις ακούσει το πυραμιδωτές, δηλαδή ότι στην όμορφη κοινωνία μας, πολύ λίγοι είναι από πάνω, και πάρα πολλοί από κάτω.

Φυτό: Λογικό μου φαίνεται. Αλλά και τι έγινε; Όποιος είναι άξιος θα είναι από πάνω έχοντας ανταμοιφθεί για τις προσπάθειές του, και οι βλάκες με τους τεμπέληδες από κάτω εκεί που τους αξίζει!

Ακροατήριο: -Ρε αυτός μας βρίζει κιόλας!
-Θέλει να μας κάτσει στο σβέροκο και το δηλώνει!

Εισαγγελέας: Δηλαδή όχι μόνο θεωρείς "λογικό" το να είναι χίλιοι κάτω από έναν, και "άξιο" αυτόν τον έναν, αλλά είσαι και πεισμένος ότι αυτός ο ένας θα είσαι εσύ! Έχεις υπ' όψη σου ότι η ζωή σου θα είναι μια κούρσα ρουφιανιάς και καλά μέχρι εδώ, αλλά είσαι και τόσο βλάκας που νομίζεις ότι θα έρθεις και πρώτος!

Φυτό: Ναι, αφού θα προσπαθήσω!

Εισαγγελέας: Και δε μου λες στο δημοτικό τα είχες υπ' όψη σου αυτά;

Φυτό: Εεε... όχι μόλις τώρα τα κατάλαβα

Εισαγγελέας: Μη μου πεις όμως ότι και στο δημοτικό η συμπεριφορά σου δεν ήταν όμοια;

Φυτό: Εε... Εντάξει

Εισαγγελέας: Εσύ δηλαδή ήσουν σίγουρος στο δημοτικό, όταν ρούφαγες ακόμα τις μύξες σου, ότι μια προσπάθεια τότε θα έφερνε ωφέλη στο μέλλον. Και συνέχισες όμοια στο γυμνάσιο και στο λύκειο για να μπεις στο πανεπιστήμιο. Σίγουρα, σιγουρότατα εσύ ήσουν ο τύπος που όταν όλο το σχολείο έκανε αποχή αυτός έκανε μάθημα.

Φυτό: Φαίνεται ότι ξέρεις πολλά για μένα.

Η εκπαίδευση, με τρανό παράδειγμα τα γνωστά για το επίπεδό τους και για την απουσία κινήματος αγγλικά και αμερικάνικα πανεπιστήμια (και εκεί υπάρχει ελεύθερη πρόσβαση και από ευφημισμούς πάμε καλά).

Κοινωνικός γιατί δεν είναι διαδικασία που συναντάται μόνο στα λύκεια, τα πανεπιστήμια, το στρατό, τους χώρους εργασίας ή τις φυλακές, αλλά σε ολόκληρη την κοινωνία. Πρόκειται δηλαδή για διαδικασία της οποίας η συνολικότητα υπερπηδά τα στεγανά μεταξύ κοινωνικών ομάδων, σε μια εποχή που αυτά τα στεγανά είναι ανάγκη και επίτευγμα για τα αφεντικά να παρουσιάζονται απαραβίαστα.

Ισοπεδωτισμός γιατί είναι τράβηγμα, έλξη των παραγωγικών αιχμών (με ό,τι η παραγωγικότητα σημαίνει όπως αναλύθηκε πιο πάνω), κάθε κοινωνικής ομάδας προς το μηδέν ή προς ό,τι κοντύτερο προς το μηδέν είναι πρόσφορο την κάθε στιγμή, σε μια εποχή που λέξεις όπως παραγωγικότητα, ανάπτυξη, προσαρμοστικότητα και εκσυγχρονισμός, βρίσκονται καθαγιασμένα πέρα από κάθε κριτική

Μέσα λοιπόν από το θράσος των ειδικών προέκυψε ένα όνομα που δεν είναι διόλου άσχημο μέσα στην κυριολεξία του.

Κάθε άλλο όμως παρά επαρκές είναι.

Πρώτον, είναι ανεπαρκές για να περιγράψει την υπάρχουσα μορφή της διαδικασίας. Εσκεμμένα

Το γιοτισμό I και οι άλλες πήγαν για πέταμα;

-Εσύ δεν ήσουν που δε με άφηνες να αντιγράψω στα Ειδικά κεφάλαια απολύσεων;

-Εσύ δεν ήσουν χτες που ρώταγες και στο διάλειμμα και κράτησε το μάθημα μισή ώρα παραπάνω;

να εκτείνεται σε όλη την κοινωνία. Να

συνειδητοποιήσουμε την ύπαρξη ενός μεγάλου και χαλαρού "εμείς", που δρα όχι με συστολή, αλλά με περηφάνια για την αναποτελεσματικότητά του, αναποτελεσματικότητα την οποία πετυχαίνει πολύ αποτελεσματικά. Να

συνειδητοποιήσουμε την ανάγκη να είναι συνολικός με αυτή την έννοια.

Τέλος να βάλουμε καλά στο μυαλό μας ότι δεν είναι ισοπεδωτισμός. Η σχετικότητα εννοιών όπως το πάνω και το κάτω, το αριστερά και το δεξιά, το επαναστατικό και το ρεφορμιστικό, το πολύ και το λίγο, θα έπρεπε να είναι κοινός τόπος, πόσο μάλλον όταν στην προκειμένη περίπτωση πρόκειται για εμάς και τα αφεντικά μας. Και όταν πρόκειται για εμάς και τα αφεντικά μας, το άσπρο γι' αυτούς είναι μαύρο για εμάς. Το συμφέρον γι' αυτούς είναι για εμάς καταστροφή. Η ισοπέδωση γι' αυτούς είναι για εμάς ανέλιξη. Ή αλλιώς αν όλα "ισοπεδωθούν" το πάνω και το κάτω δεν έχει νόημα.

Σημείωση: Κάνει λάθος όποιος νομίζει ότι προτείνεται εδώ ένα νέο όνομα για τον Μηχανιστικό Κοινωνικό Ισοπεδωτισμό. Κάτι τέτοιο θα ήταν τόσο υπερφίαλο όσο και άκαιρο. Δεν μπορεί να νομίζουμε παρά να έχει όσα περισσότερα ονόματα γίνεται, από αυτά που θα του δοθούν από εχθρούς και φίλους. Τον αφήνουμε λοιπόν ελεύθερο να μετονομάζεται από αναίτια βία κατά συναδέλφων σε δίκαιη οργή, από άρνηση του δικαιώματος λόγου σε κοινωνικό ακτιβισμό, από προβοκάτσια σε πορεία, από βανδαλισμός σε διακόσμηση, από δολιοφθορά σε δολιοφθορά, από γραφικότητα σε κίνημα.

Αρκεί να τον αναγνωρίζουμε
Αρκεί να τον διαπράττουμε
Πράγμα που δεν είναι θέμα ονόματος

-Εσύ δεν ήσουν που φαγώθηκες παρέα με τον καθηγητή να μην αναβληθούν τα Πυρηνικά όπλα II για να γίνει η πορεία;

Εισαγγελέας: Για τέτοιους λόγους φυτόουλα, χαρακτηρίζεται παραγωγική αιχμή της πανεπιστημιακής κοινότητας. Και χρέος μας, και συμφέρον μας, και χαρά μας, είναι να κάνουμε τις παραγωγικές αιχμές, παραγωγικές λακούβες. **Φυτό:** Και τι σε πειράζει εσένα που...

Εισαγγελέας: (Τον διακόπτει) Φυτόουλα πολύ ασχοληθήκαμε μαζί σου. Όσο και να μας διασκέδασες ως τώρα, η ώρα σου τελείωσε και ήρθε η ώρα να καθοριστεί η ποινή.

Φυτό: (Ωρυσμένος) Μα τι δικαστήριο είναι αυτό; Καταδικάστηκα κιόλας; Έχω το δικαίωμα να υπερασπιστώ τον εαυτό μου!

Εισαγγελέας: Έχεις χάσει επεισόδια φυτόουλα. Έχουμε καταλήξει πολύ καιρό τώρα ότι το είδος σου το αντιμετωπίζουμε σαν κάποιον που το περισσότερο που -Δεν μπορείς να κάνεις γι' αυτόν είναι να ήμουν τον γλυτώσεις από τον εαυτό του και ακόμα το λιγότερο (επειδή το άλλο είναι καλά καλά πολύ δύσκολο), να γλυτώσεις στο δεύτερο τον εαυτό σου απ' αυτόν. Μην εξάμνη, όμως το βλέπεις λοιπόν σαν όταν είχα εκείνα αμερόληπτο δικαστήριο, τα εξαιρετικά επι- γιατί δεν είναι ούτε το μορφωτικά και (ω του ένα ούτε το άλλο. Δες θαύματος) υποχρεωτικά το καλύτερα σαν εργαστήρια, με μεγάλη (προφανώς χαρά χρησιμοποιούσα τα μεροληπτικό) πανάκριβα μηχανήματά τους για τασάκια. Όχι από βαρεμάρα. Όχι από διάθεση για χαβαλέ τόσο, όσο γιατί ήλπιζα βαθιά να τα καταστρέψω. Τώρα, τόσα χρόνια μετά ξέρω καλύτερα. Και δεν κάνω τόσο χαζές προσπάθειες.

"τιμωρητήριο"

Φυτό: ... (Αποσβολωμένος)

Εισαγγελέας: Προφανώς δεν τίθεται θέμα μεταμέλειας (για ποιο φυτό τέθηκε ποτέ τέτοιο θέμα άλλωστε;). Προτείνω να γίνει γι' αυτόν τον φυτόουλα αδύνατο να ξαναγλύψει. Να αναγκαστεί να αφήσει πράσινο λειρί μοϊκάνου και να φέρει σκουλαρίκια στη μύτη στα αυτιά και στον αφαλό, εμφανώς συνδεδεμένα με αλυσίδες, όχι για τίποτα άλλο, αλλά για να τον απεχθάνονται οι φίλοι του οι καθηγητές. Τέλος να του απαγορευτεί να ξαναρωτήσει οποιαδήποτε απορία από καθηγητή ή διοικητικό υπάλληλο. Και φυσικά να του απαγορευτεί να ξαναπαρακολουθήσει μάθημα.

Ακροατήριο: -Ναι, ναι -Άντε να τελειώνουμε Ωραία

Φυτό: Τελικά νομίζω ότι κατι τέτοιο θα ήταν αρκετά δίκαιο. Ευχαριστώ πολύ το τιμωρητήριο, γιατί μου δίνει την ευκαιρία να κάνω μια νέα αρχή σε μια ζωή που ως τώρα φαίνεται ότι πήγε στράφι.

Πρόεδρος: Μπα! Έχουμε μπρος μας την πρώτη περίπτωση μεταμέλειας;

Εισαγγελέας: Δε νομίζω. Μάλλον ο φίλος μας μόλις ανακάλυψε καινούργια εξουσία και έσπευσε να δράσει όπως έχει συνηθίσει.

«ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΪΤΗΤΟ ΝΑ ΕΠΙΔΩΞΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

ΣΥΝΟΧΗ ΣΑΝ ΒΑΣΗ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΜΟΨΥΧΙΑΣ»

είπε ο Τσοκατζόπουλος.

Και φυσικά εννοούσε το ανάποδο.

Τον τελευταίο καιρό, μετά την ελληνοτουρκική κρίση που εκδηλώθηκε με τα γεγονότα στα Ίμια, γινόμαστε καθημερινά όλο και περισσότερο μάρτυρες ενός περιέργου "παιχνιδιού". Το "παιχνίδι" αυτό ονομάζεται ένταση του ανταγωνισμού και της κούρσας των εξοπλισμών και "παίχτες" είναι η Ελλάδα, η Τουρκία και η Κύπρος. Απ' όλες τις πλευρές επίδειξη ισχύος, δηλώσεις και εθνικιστικές κορώνες. Και πάνω απ' όλα εξοπλισμοί. Όπλα σύγχρονα, "έξυπνα" (;), όπλα "επιθετικά" -γιατί, τι άλλο θα μπορούσαν να είναι;- και "αμυντικά" -μπα, υπάρχουν και τέτοια; Ωστόσο το "παιχνίδι" είναι κάτι παραπάνω από επικίνδυνο: οι ίδιοι που σήμερα μας θέλουν θεατές του, αύριο θα μας μετατρέψουν σε πιόνια -θύματα στον πόλεμο που μας οδηγούν. Γι' αυτό θα ασχοληθούμε μ' αυτό λίγο παραπάνω.

Πριν από μερικούς μήνες η ελληνική κυβέρνηση ανακοίνωσε 5ετές εξοπλιστικό πρόγραμμα, ύψους 4 τρισ. δρχ.. Η Τουρκία έχει ήδη ανακοινώσει 30ετές εξοπλιστικό πρόγραμμα, ύψους 35 τρισ. δρχ, ενώ στην Κύπρο είναι προς έγκριση αντίστοιχο πρόγραμμα, ύψους 500 δισ. δρχ.. Τα νούμερα αυτά, αν και αστρονομικά, δεν παύουν να είναι αριθμοί στο χαρτί. Οι συνέπειες όμως των εξοπλιστικών προγραμμάτων είναι τρομακτικές για τη ζωή των λαών της περιοχής, για την καθημερινή ζωή του καθένα μας.

Η πλέον φανερή συνέπεια είναι ότι τα εξοπλιστικά προγράμματα λειτουργούν ανταγωνιστικά προς τις κοινωνικές δαπάνες (όχι δηλαδή ότι η μετα-Μάαστριχτ εποχή αφήνει χώρο για τέτοια). Ελλάδα και Τουρκία κατέχουν διεθνώς υψηλότερες θέσεις στον πίνακα των στρατιωτικών δαπανών, την ίδια στιγμή που βρίσκονται πολύ χαμηλά σε δαπάνες για τομείς όπως η υγεία, η παιδεία κ.α. Είναι άραγε τυχαίο αυτό; Θα ήταν αφελές να υποστηρίξαμε κάτι τέτοιο. Τα εξοπλιστικά προγράμματα απαιτούν υπέρογκα ποσά. Και καθώς αυτοί που αποφασίζουν για τα προγράμματα αυτά είναι οι κυβερνήσεις και οι κυρίαρχες τάξεις, το πρόβλημα της εύρεσης των χρημάτων λύνεται απλά: περικοπή των κοινωνικών δαπανών και εντονότερη εκμετάλλευση του ελληνικού, τουρκικού ή κυπριακού λαού.

Δυστυχώς όμως οι συνέπειες δεν περιορίζονται σ' αυτό. Τα υπέρογκα εξοπλιστικά προγράμματα πάνε χέρι-χέρι με την ανάπτυξη του εθνικισμού. Γιατί τι νόημα έχει ν' αγοράζεις όπλα, αν δεν έχεις πείσει αυτούς που προορίζεις για χρήστες τους -και υποψήφια θύματά τους- ότι αυτό γίνεται για κάποιον "ιερό σκοπό", π.χ. για το "εθνικό συμφέρον", την "άμυνα της πατρίδας" κ.λ.π.. Ο εθνικισμός είναι βασικό κομμάτι της προσπάθειας να πεισθούμε για την "αναγκαιότητα" των εξοπλισμών και, αργότερα, του πολέμου. Και καλά, η καλλιέργεια του εθνικισμού είναι αναμενόμενη για μια χώρα όπως η Τουρκία, που βρίσκεται υπό καθεστώς φασιστικής δικτατορίας. Τί γίνεται όμως στην "δημοκρατική" Ελλάδα; Πολύ απλά: οι φασίστες του "Στόχου" και της "Χρυσής Αυγής" κραυγάζουν καθημερινά για "εθνικές προδοσίες" και καλούν σε εθνικό πόλεμο "για την απελευθέρωση της Κωνσταντινούπολης". Το αποτέλεσμα ενός αγώνα μπάσκει γίνεται δεκτό με ιαχές του στυλ "Υψώσαμε την ελληνική σημαία στην Τουρκία!", "Η Προύσα και πάλι ελληνική!" και άλλα παρόμοια. Διάφορα ανθρωποειδή (Πλεύρης, Αναστασιάδης και λοιποί) μιλάνε παντού για την "εγκληματική" φύση της τουρκικής φυλής" και για το "προαιώνιο μίσος" μεταξύ Ελλήνων και Τούρκων. Παρόμοιες "ιδέες" είναι πολύ εύκολο να βρεθούν και στις στήλες "σοβαρών" εντύπων, όπου μάλιστα διάφοροι "αναλυτές" τις επενδύουν με την απαραίτητη "αντικειμενικότητα". Και η κυρίαρχη πολιτική θέση συμπυκνώνεται στο αξίωμα -γιατί, όπως θα προσπαθήσουμε να δείξουμε παρακάτω, για αξίωμα πρόκειται -του "Η Τουρκία επιτίθεται, η Ελλάδα αμύνεται" και του "εξ' ανατολών κινδύνου".

Η αποδοχή από την ελληνική κοινωνία του σχήματος "επιθέμενη Τουρκία-αμυνόμενη Ελλάδα" προσφέρει ένα εξαιρετικό άλλοθι για τη σύνθλιψη των κοινωνικών δικαιωμάτων στο βωμό της αύξησης των κερδών των τραπεζιτών, των εφοπλιστών, των βιομηχάνων. Αυτό φάνηκε πολύ καθαρά από τον τρόπο με τον οποίο ο Έλληνας πρωθυπουργός ανακοίνωσε το 5ετές εξοπλιστικό πρόγραμμα: αφού αναφέρθηκε στην "αναγκαιότητά" του λόγω της "τουρκικής απειλής", είπε ότι εξαιτίας του η ελληνική οικονομία απομακρύνεται από το στόχο της "σύγκλισης" και συνεπώς πρέπει να καταβάλλουμε μεγαλύτερες και σκληρότερες προσπάθειες. Αυτό σε ελεύθερη μετάφραση σημαίνει: "Σκύψε το κεφάλι και δούλευε. Μην διεκδικείς, μην απεργείς, μην αντιστέκεσαι. Δεν βλέπεις πόσα αναγκαζόμαστε να δίνουμε για τους εξοπλισμούς, για να αμυνθούμε απ' τους Τούρκους που μας απειλούν; Τί θέλεις, να βάλουμε τις ανάγκες

σου πάνω απ' το συμφέρον του έθνους και ν' αφήσουμε την πατρίδα απροστάτευτη;". Τώρα βέβαια το πόσο σκληρά θα δουλέψουν οι κύριοι Κόκκαλης και Λαμπράκης και πως το "εθνικό συμφέρον" ενώνει το Λάτση και το Βαρδινογιάννη με τους απεργούς καθηγητές και ναυτεργάτες, τους ξεσηκωμένους αγρότες, τους άνεργους νεολαίους, μπορεί να μην είναι τόσο προφανές, αλλά για να το λέει κοτζάμ πρωθυπουργός, κάτι θα ξέρει.

Με τον ίδιο τρόπο, το ιδεολόγημα της "απειλής" από την "απέναντι" πλευρά, είτε αυτή είναι τούρκικη ή ελληνική, χρησιμοποιείται για να νομιμοποιήσει την στρατιωτικοποίηση της κοινωνικής ζωής. Έτσι Ελλάδα και Τουρκία:

- Είναι οι χώρες του NATO που διαθέτουν το μεγαλύτερο ποσοστό του εργατικού τους δυναμικού για τις Ένοπλες Δυνάμεις.
- Έχουν το μεγαλύτερο ποσοστό στρατεύσιμων ανά 1000 κατοίκους.
- Διαθέτουν το υψηλότερο ποσοστό του ΑΕΠ για στρατιωτικές δαπάνες στο σύνολο των χωρών του NATO.
- Έχουν την πιο μακρόχρονη στρατιωτική θητεία, με τους χειρότερους όρους διαβίωσης στο NATO.

Ειδικότερα για την Ελλάδα, τον τελευταίο καιρό πυκνώνουν οι φωνές που ζητάνε να γίνει "το Ισραήλ των Βαλκανίων". Το νέο νομοσχέδιο για τη θητεία είναι αποκαλυπτικό, καθώς μεταξύ άλλων προβλέπει:

- Αύξηση του ποσού εξαγοράς της θητείας για τους ανυπότακτους του εξωτερικού στο απαγορευτικό ποσό των 100.000 δραχμών το μήνα.
- Παροχή κινήτρων για στράτευση στα 18, π.χ. μειωμένη θητεία, ευνοϊκή τοποθέτηση σε μονάδες κοντά στον τόπο διαμονής.
- Μείωση των ορίων αναβολής για σπουδές στα χρόνια φοίτησης συν ένα.
- Εισαγωγή του θεσμού της "Παλαικής Άμυνας", με τον οποίο ο επονομαζόμενος "ικανός πληθυσμός" ουσιαστικά δεν απαλλάσσεται ποτέ των στρατιωτικών του υποχρεώσεων, αλλά μπορεί κατά καιρούς να καλείται για κάποιο χρονικό διάστημα σε κάποιο στρατόπεδο για να "εκπαιδευτεί" π.χ. στα νέα όπλα, στην εξουδετέρωση εχθρικών μονάδων (!) κλπ.

Είναι λοιπόν φανερό ότι η ελληνική κοινωνία κινδυνεύει να μετατραπεί σε έναν απέραντο στραώνα, όπου φυσικά ανάγκες και δικαιώματα δεν έχουν καμμία θέση μπροστά στο "εθνικό συμφέρον". Αυτό βέβαια που δεν θα μας πουν ποτέ είναι ότι όλα αυτά γίνονται για να έχουν τα ελληνικά αφεντικά όχι μόνο έναν ετοιμοπόλεμο στρατό, αλλά έναν ολόκληρο λαό έτοιμο να ριχτεί στο σφαγείο του πολέμου για να υπερασπίσει τα συμφέροντά τους.

Αναφερθήκαμε μέχρι τώρα στις οικονομικές συνέπειες των εξοπλιστικών προγραμμάτων, καθώς και στη σχέση τους τόσο με την καλλιέργεια εθνικιστικού κλίματος, όσο και με την υποταγή των κοινωνικών αναγκών στο λεγόμενο "εθνικό συμφέρον". Το εύλογο ερώτημα που προκύπτει είναι: πώς λοιπόν η ελληνική κοινωνία αποδέχεται την υλοποίησή τους; Έχουμε ήδη μιλήσει για το ρόλο που παίζει το εθνικιστικό αξίωμα της "τούρκικης απειλής" στην υπόθεση αυτή. Ωστόσο η κυρίαρχη ιδεολογία χρησιμοποιεί και ένα άλλο "επιχείρημα": ότι η ειρήνη μπορεί να είναι το αποτέλεσμα της διατήρησης της ισορροπίας της στρατιωτικής ισχύος. "Εξοπλιζόμαστε για να διαφυλάξουμε την ειρήνη, όπως αυτοί που τρώνε φασόλια για να μην κλάσουν", όπως λέει και μία γελοιογραφία. Πρόκειται για ένα τεράστιο ψέμα. Ποτέ στην ιστορία ο πόλεμος δεν αποτράπηκε επειδή οι αντιμαχόμενες πλευρές συσώρευαν όπλα κατά τέτοιο τρόπο ώστε να είναι εξίσου ισχυρές στρατιωτικά. Το παράδειγμα του Α' Παγκοσμίου Πολέμου είναι χαρακτηριστικό. Ακόμα και στα σχολικά εγχειρίδια αναγράφεται ότι στην περίοδο που προηγήθηκε της έκρηξης του σημειώθηκε μια άνευ προηγουμένου συσσώρευση όπλων στις τότε μεγάλες δυνάμεις. Το αποτέλεσμα; Εκατομύρια νεκροί στα πεδία των μαχών. Αλλά, για να μην πάμε πολύ μακριά, μήπως ο ανταγωνισμός των εξοπλισμών απέτρεψε τα γεγονότα του '74 στην Κύπρο (για τα οποία και η ελληνοκυπριακή πλευρά έχει τις ευθύνες της); Ή μήπως η "στρατιωτική ισορροπία" μας προφύλαξε από τις κρίσεις του '87 και των Ιμίων, οι οποίες παραλίγο να μας οδηγήσουν σε πολεμική σύρραξη; Το συμπέρασμα είναι ένα: ειρήνη και εξοπλισμοί δεν συμβιβάζονται. Η ιστορία το έχει αποδείξει αρκετές φορές δυστυχώς. Δεν χρειάζεται στις αποδείξεις της να προστεθούν και τα χιλιάδες υποψήφια θύματα ενός ελληνοτουρκικού πολέμου.

"Καλά όλα αυτά", θα πει κάποιος, "αλλά τί μπορεί να κάνει η Ελλάδα, αφού η Τουρκία ακολουθεί επιθετική πολιτική;". Ερχόμαστε έτσι στην ουσία της υπόθεσης: στην αμφισβήτηση του σχήματος "επιτιθέμενη Ελλάδα-αμυνόμενη Τουρκία". Χωρίς την αμφισβήτηση αυτή η αναφορά στις συνέπειες των εξοπλιστικών προγραμμάτων και στην ανάπτυξη του εθνικισμού δεν έχει ιδιαίτερη σημασία, αφού αυτά θα νομιμοποιούνται λόγω της "τουρκικής απειλής". Πριν προχωρήσουμε πρέπει να διευκρινίσουμε κάτι: δεν επιχειρούμε να απαλλάξουμε των ευθυνών του το τουρκικό κράτος. Απλώς θα προσπαθήσουμε να δείξουμε ότι στην ελληνοτουρκική αντιπαράθεση δεν υπάογει ένα.

αλλά δύο επιτιθέμενα κράτη και να αναδείξουμε τις ευθύνες της ελληνικής πλευράς, που επιμελώς συσκοτίζονται από την κυρίαρχη άποψη στην Ελλάδα.

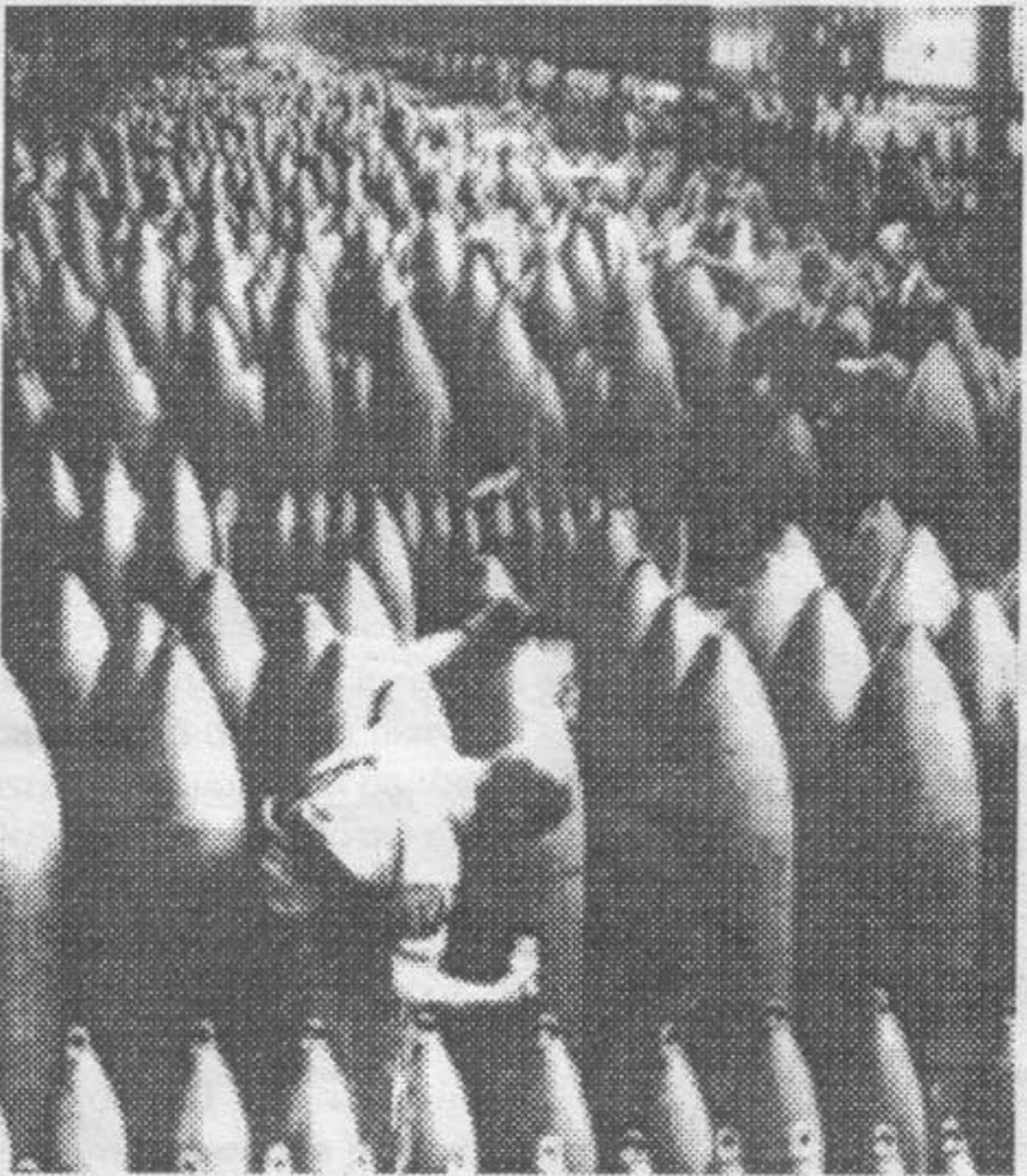
“Μα πώς είναι δυνατόν να παρουσιάζεται η Ελλάδα σαν επιτιθέμενο κράτος;”, θα αναφωνήσει κάποιος. Η απάντηση είναι: είναι δυνατόν, γιατί ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός είναι αντιπαράθεση οικονομικών συμφερόντων και πολιτικής ισχύος, αγώνας για την επέκταση των ζωνών κυριαρχίας και των δύο κρατών. Εκεί βρίσκονται οι ρίζες της αντιπαράθεσης και όχι σε κάποιο “προαιώνιο μίσος”, όπως κραυγάζουν οι εθνικιστές και των δύο χωρών. Αυτός ο οικονομικός πόλεμος γίνεται γύρω από τα πετρέλαια και το φυσικό αέριο της Κασπίας και τον έλεγχο των αγορών των χωρών των Βαλκανίων και της πρώην Σοβιετικής Ένωσης.

Η ελληνική ολιγαρχία βρίσκεται στον πόλεμο αυτό σε θέση ισχύος, από οικονομική και πολιτική άποψη. Έτσι δεν βλέπει κανένα λόγο να μοιραστεί τις νέες πηγές πλουτισμού της με την αντίστοιχη τουρκική, να αφήσει περιθώρια για τη συμμετοχή κι άλλων στη διακίνηση πετρελαίων και εμπορευμάτων στο Αιγαίο. Έτσι “η ελληνική εξωτερική πολιτική έχει μία και μοναδική σταθερά: την προσπάθεια απομόνωσης της Τουρκίας.”, όπως αναφέρεται σε σχετική μελέτη της Ιονικής τράπεζας. Αυτό και μόνο θα αρκούσε για να διαλύσει το μύθο ότι “η Ελλάδα επιδιώκει το διάλογο”. Έτσι, στα πλαίσια της προσπάθειας αυτής η Ελλάδα:

- Συνάπτει συμφωνίες με παραευξείνιες χώρες σε μια προσπάθεια “να ολοκληρώσει τη στρατιωτική διπλωματία (...) με χώρες που γειτονεύουν (και ενοχλούν) την Τουρκία” (ΝΕΑ, 19/6/96). Παράδειγμα η στρατιωτική συμφωνία Ελλάδας-Αρμενίας.

- Μπλοκάρει συστηματικά την προσπάθεια τελωνειακής ένωσης Τουρκίας-Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και τις επίσημες χρηματοδοτήσεις της Ε.Ε. προς την Τουρκία. Για παράδειγμα, στις 15/7/96 η Ε.Ε. αποφασίζει να χρηματοδοτηθεί η Τουρκία αφού δεχτεί τους όρους της κοινής δήλωσης των 15, που ουσιαστικά συνιστούν αποδοχή των ελληνικών θέσεων.

- Σαμποτάρει οποιαδήποτε προσπάθεια διαλόγου, τόσο στις διμερείς σχέσεις Ελλάδας-Τουρκίας, όσο και στο Κυπριακό. Έτσι, όταν η γερμανική κυβέρνηση εκφράζει την προτίμησή της στην ένταξη της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση υπό τη μορφή μίας δικοινοτικής ομοσπονδίας, η Ελλάδα αντιδρά, δηλώνοντας ότι θα εμποδίσει τη διεύρυνση της Ε.Ε. αν το θέμα δεν

προχωρήσει όπως τη συμφέρει (Καθημερινή, 13/10/96). Και η πρόταση για δμηνη αναστολή των πτήσεων πολεμικών αεροσκαφών στην Κύπρο, την οποία οι Τούρκοι αποδέχονται, απορρίπτεται από την Ελλάδα, εν αγνοία μάλιστα του εθνικού συμβουλίου της Κύπρου. Όπως ομολογεί το ΒΗΜΑ, την 1/9/96, “Αθήνα και Λευκωσία δεν έχουν διάθεση να εγκαινιάσουν σε βάθος συζήτηση του κυπριακού...”

Αν και ο κατάλογος των “επιτευγμάτων” της ελληνικής πολιτικής θα μπορούσε να συνεχιστεί, τα παραπάνω φαίνονται αρκετά για να τεκμηριώσουν τον ισχυρισμό ότι αυτή είναι επιθετική. Θα μπορούσε να ισχυριστεί κανείς ότι η επιθετική πολιτική της Ελλάδας ασκείται σε διπλωματικό-οικονομικό επίπεδο και συνεπώς δεν μπορεί να υπάρξει σύγκριση με την αντίστοιχη πολιτική της Τουρκίας, η οποία ασκείται και στο στρατιωτικό επίπεδο. Και θα έφερνε ως αποδείξεις τις σφαγές στην Κωνσταντινούπολη, την εισβολή στην Κύπρο το '74, τις λεγόμενες τούρκικες διεκδικήσεις στο Αιγαίο και τις παραβιάσεις του εναέριου χώρου. Εδώ μας δίνεται η ευκαιρία να αναφερθούμε σε κάποια γεγονότα που επιμελώς “ξεχνιούνται” κατά τις αναφορές στην “τούρκικη θηριωδία”:

Για να μην θυμόμαστε τα ιστορικά γεγονότα επιλεκτικά, η Μικρασιατική εκστρατεία δεν ήταν μια επιθετική στρατιωτική ενέργεια από την πλευρά του ελληνικού κράτους;

Όσον αφορά τα γεγονότα της Κωνσταντινούπολης, έχουμε ήδη πει ότι δεν μας ενδιαφέρει να αποσιωπήσουμε τις ευθύνες του τουρκικού κράτους. Όμως πρέπει να αναφέρουμε ότι το ελληνικό κράτος είχε ουσιαστικά εγκαταλείψει τον εκεί ελληνικό πληθυσμό στο έλεός του, όταν συνειδητοποίησε ότι δε θα είχε κανένα οικονομικό όφελος από την εκεί δραστηριότητά του.

Για το Κυπριακό: η ελληνική και ελληνοκυπριακή πλευρά το θεωρεί σαν ζητημα τουρκικής εισβολής και μόνο. Ούτε λέξη για τα πογκρόμ της ΕΟΚΑ Α' και Β' κατά των Τουρκοκυπρίων τις εθνικές εκκαθαρίσεις από το '50 μέχρι το '74. Ούτε λέξη για την τρομοκρατία που ασκούνταν το '60 απέναντι σε όσους προσέγγιζαν λύσεις κοινής πάλης Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων. Ούτε λέξη για το ελληνικό πραξικόπημα-ανατροπή του Μακαρίου, επειδή δεν ενέδιδε στις “εθνικά καθαρές” λύσεις, και το οποίο

“Όλες οι τηλεφωνικές παρακολουθήσεις που γίνονται είναι νόμιμες. Γίνονται μόνο όταν συντρέχουν λόγοι εθνικής ασφάλειας” είπε ο αρχηγός της πάλαι ποτέ Κεντρικής και νυν Εθνικής Υπηρεσίας Πληροφοριών. Και φυσικά εννοούσε «πάντοτε».

προκάλεσε την τούρκικη εισβολή. Για τις “διεκδικήσεις” και τις “παραβιάσεις”: είναι γεγονός ότι η Τουρκία έχει βλέψεις στο Αιγαίο. Όπως είναι γεγονός ότι το Αιγαίο έχει ουσιαστικά μετατραπεί σε “ελληνική λίμνη”, στερώντας πλήρως την Τουρκία από δρόμους ναυσιπλοίας και αεροπλοίας. Χαρακτηριστικό είναι το εξής: η Ελλάδα είναι η μόνη χώρα στον κόσμο που διεκδικεί εναέριο χώρο 10 μιλίων, τη στιγμή που σύμφωνα με τις διεθνείς συνθήκες αυτός πρέπει να φτάνει στα 6 μίλια. Και όπως τυχαίως, οι περισσότερες τούρκικες “παραβιάσεις” συμβαίνουν μεταξύ 6 και 10 μιλίων...

Ακόμα και για τα γεγονότα στα Ίμια-Καρντάκ την κύρια ευθύνη της κλιμάκωσης την φέρει η Ελλάδα, η οποία ανέδειξε σε μείζον θέμα το προφανώς τυχαίο γεγονός της προσάραξης τουρκικού εμπορικού πλοίου στη βραχονησίδα: με εντολή του Αρσένη ο δήμαρχος Καλύμνου έστησε εκεί την ελληνική σημαία κάνοντας την αρχή για τις παραπέρα εξελίξεις. Χαρακτηριστική είναι η δήλωση δημοσιογράφου της Χουριέτ, ότι τόσο η ενέργεια αυτή, όσο και η μετέπειτα ανάρτηση της τουρκικής σημαίας ήταν ενέργειες προβοκατόρικες.

Εν κατακλείδι: το καθεστώς της εμπόλεμης ειρήνης που ζούμε σήμερα και η προοπτική ενός ελληνοτουρκικού πολέμου είναι πολύ σοβαρή υπόθεση για να την αφήσουμε στα χέρια των πολιτικών και οικονομικών ελίτ, είτε αυτές είναι ελληνικές είτε τούρκικες. Οι λαοί της Ελλάδας, της Τουρκίας και της Κύπρου πρέπει να επιλέξουν το δικό τους πόλεμο και να χτίσουν την αντίσταση τους στα σχέδια που τους θέλουν καυσίμη ύλη για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων των αφεντικών τους.

«ΔΕ ΝΟΕΪΤΑΙ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΔΙΧΩΣ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥΣ»
ΞΑΝΑΕΪΠΕ Ο ΤΣΟΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ.
ΚΑΙ ΦΥΣΙΚΑ ΕΝΝΟΟΥΣΕ «ΔΙΧΩΣ ΝΕΚΡΟΥΣ»

ΕΡΧΟΝΤΑΙ Ξανά, αν δεν ήρθαν ήδη, ή καλύτερα αν φύγαν κάποτε. Ο λόγος όχι για τους γερμανούς αλλά για τις εξετάσεις. Ρητές ή άρρητες γραπτές ή όχι, αποτελούν μια σημαντική διαδικασία του συστήματος ιδιαίτερα στον εκπαιδευτικό τομέα. Από τις εξετάσεις για το απολυτήριο γυμνασίου, μπας και ανοίξει καμιά πόρτα παραπάνω στη ζωή σου (θυμάστε εποχές;) μέχρι το βλέμμα του επιστάτη στη δουλειά που κοιτάει αν δουλεύεις αρκετά.

Και οι δικές μας εξετάσεις εδώ.

Με τα μαζικά κοψίματα, με το μπατσιλίκι των επιτηρητών, με τη χαώδη ύλη και τα ακόμη πιο χαώδη θέματα, με τις σαρκαστικές αλλά γεμάτες νόημα αναγγελίες διαφόρων καθηγητών:

“Τί ήρθατε να κάνετε εδώ;”

“Χάθηκε η κόλλα σου. Ξαναδώστο.”

“Αν δε δώσατε προόδους καλύτερα να μην έρθετε τον Ιούνη και πολύ περισσότερο μην έρθετε τον Σεπτέμβρη.”

Δεν πρέπει κανείς να πιστεύει ότι εδώ έχουμε να κάνουμε μ’ ένα τεστ γνώσεων.

Δεν πρέπει κανείς να πιστεύει ότι αν είχαν διαβάσει όλοι όσοι κατέβαιναν σ’ ένα μάθημα θα περνάγαν όλοι.

Το εκπαιδευτικό υποσύστημα (ακόμη και το σημερινό) αποτελεί ένα προπύργιο παλαιών κατακτήσεων ενός υπό εξαφάνιση κοινωνικού κράτους. Και οι εξετάσεις (θα) είναι ένα από τα μέσα για την εξάλειψη αυτής της αντίφασης.

Δεν έχουμε λοιπόν να αντιμετωπίσουμε μια εξεταστική, αλλά μια κατάσταση πολέμου με ταξικό χαρακτήρα. Και στον πόλεμο αμυνόμαστε με κάθε μέσο.

Αντιγραφή, συνεργασία, τσαμπουκάς απέναντι στους καθηγητές και τα τσιράκια που τους περιτριγυρίζουν, μαζικές διαμαρτυρίες, αποχή από εξετάσεις συγκεκριμένων ή όλων των μαθημάτων.

Μέχρι σήμερα έχουμε χάσει πολλές μάχες, όχι όμως τον πόλεμο.

Δεκατρία απλά και στην
πλειοψηφία τους
δοκιμασμένα μέσα, χρήσιμα
στην μεγάλη υπόθεση του
εξανθρωπισμού της
πολυτεχνειούπολης

Στυλό διαρκείας

(Η εξάδα)..... 198 δρχ

Μαρκαδόρος

(Σε διάφορα χρώματα)..... 230 δρχ

Σπρέϊ

(Σε ακόμα μεγαλύτερη ποικιλία)..... 600 δρχ

Αυγά

(Η εξάδα)..... 216 δρχ

Χρώματα

(Το κυτίο 200 γραμμαρίων)..... 250 δρχ

Σύριγγες

(Για να γεμίζεις τα αυγά χρώμα)..... 50 δρχ

Κερί

(Για να τα βουλώνεις)..... βουτηχτό από
την εκκλησία
του Μαρκάτου

Γιαούρτι

(Για το έμπυχο υλικό του ΕΜΠ.

Ανά κεσέ)..... 250 δρχ

Εκσκαφέας

(Μίσθωση ανά ημέρα)..... 20.000 δρχ

Κομπρεσέρ

(Μίσθωση ανά ημέρα)..... 15.000 δρχ

Εκείνο το πράμα με τη σιδερό-

μπαλλα που τα κάνει όλα μπίλιες

(Μίσθωση ανά ημέρα)..... 35.000 δρχ

Τρινιτροτολουόλη

(Ανά Kg)..... 2.000.000 δρχ

Εξυπνοι πύραυλοι με

πυρηνική γόμωση

(Ανά ντουζίνα)..... \$ 3*10⁸